

Pokłosie trzydniowej konferencji

Polska bitwa o węgiel
wzbudza wielkie zainteresowanie za granicą

W dniach od 27 do 29 bm. odbyła się w Katowicach II Doroczna Konferencja Przemysłu Węglowego przy licznych udziałach korespondentów prasy krajowej i zagranicznej.

Imponujące osiągnięcia polskiego przemysłu węglowego w dziedzinie wydobycia, śledzone przez zagranicę z najwyższą uwagą, zostały w czasie trwania Konferencji szczególnie silnie podkreślone.

Katowice. Doroczna, trzydniowa ogólnopolska konferencja, poświęcona zagadnieniom przemysłu węglowego, aczkolwiek miała charakter wyłącznie sprawozdawczy — z działalności CZPW za rok 1946 — jest nie mniej wydarzeniem, które nie powinno ująć uwagi społeczeństwa polskiego. Zarówno dokonania jak też i zamierzenia na przyszłość dyrektorów przemysłu węglowego zasługują na baczną uwagę i analizę.

Plan państwowy na rok 1946 został wykonany z nadwyżką, jeżeli chodzi o wydobycie, natomiast nie spełnił się w całości postulat kwot eksportowych. Zamiast preminowanej kwoty 20 mil. ton węgla i koksu wywieźliśmy tylko 15 mil. ton, a to z tego względu, że spożycie wewnętrzne wzrosło nieproporcjonalnie do spożycia przedwojennego, a także do osiągniętej obecnie globalnej produkcji przemysłowej.

Jak wynika z zestawień przedstawionych przez Centralę Zbytu, spożycie na cele opałowe wzrosło o ca. 3 mil. ton rocznie (a więc do 8.600 tys. ton), co wynosi na

gólowe mieszkańca 350 kg. Cyfra zaiste imponująca.

Po drugie uderzające są cyfry zbytu węgla na cele przemysłowe (ca 7 mil. ton). Przemysł zużywa stosunkowo więcej węgla niż przed wojną, mimo niższej produkcji. I tak — cytujemy za dyr. Grychowskim z Centrali Zbytu: „Przemysł metalowy zużywa obecnie przeszło dwukrotnie więcej węgla, niż w roku 1937, choć produkcja jego dorównuje dopiero przedwojennej; w przemyśle skórnym przerób skór wynosi 25% przedwojennego, gdy zużycie węgla zwiększyło się o 50%. Przypuszczać należy, że w innych gałęziach przemysłu nie jest lepiej. Są to już sprawy poważne nad którymi nie można przejść do porządku dziennego.

Wiemy, że Mir. Przemysłu, CZPW z Centralą Zbytu na czele oraz inne Zjednoczenia wdrożyły energiczną akcję celem przeciwdziałania marnotrawstwu węgla, wemu, ale akcja ta, z natury rzeczy, jest zabiegami przewlekłym i może dać uwagi godne rezultaty w okresach rocznych.

Jedną z bolączek gospodarki

węglowej są deputaty (przeważnie bezpłatne) ciężące nie tylko na CZPW — jako producencie — gdzie są bardziej zrozumiałe, ale na wszystkich przemysłach: hutniczym, cukrowniczym, metalowym, Kolejach Państwowych itd. Deputaty tłumaczą częściowo

wzrost spożycia węgla w przemyśle. Dla przykładu: PKP zużyły w roku 1946 około 7 milionów ton węgla, podczas gdy w roku 1937 tylko 3.752 tys. ton. Ten ogromny, bo o 87% wzrost spożycia węgla przez PKP da się częściowo usprawiedliwić przez depu-

taty jakie wydaje kolej swym współpracownikom, ale w żadnym wypadku nie tłumaczy go całkowicie.

Wiele uwagi poświęcono w czasie konferencji rentowności produkcji jako też rentowności eksportu. Cena krajowa węgla — cena szywna — wynosi ok. 350 zł. za 1 tonę i po tej cenie otrzymuje węgiel przemysł. Już energetyka, gazownie, placą 700 zł., tyleż prywatny odbiorca. Jeżeli słuszny jest postulat podwyższenia ceny węgla do granicy normalnej kai-

kulacji handlowej, o tyle pewni zastrzeżenia muszą budzić głosy, które przez generalną wyższkę cen węgla pragnęłyby zmniejszyć spożycie na cele konsumpcyjne.

W czasie konferencji żywo sprawami węglowymi interesowali się dziennikarze zagraniczni, akcentując swoje zainteresowanie w dystrybucji węgla eksportowego. Stanowisko polskiego przemysłu węglowego ujawniło się wielokrotnie w czasie konferencji w dążeniu do jak najintensywniejszego eksportu. Pod tym względem nikt nie mógł mieć wątpliwości, że dysponenci polskiego węgla byłiby nawet skłonni jeszcze bardziej ograniczyć zbył węgla w kraju, by tylko Polska mogła odegrać jak najpozytywniejszą rolę w odbudowie zniszczonej Europy.

Na konferencji panowała atmosfera swobodna, pełna szczerości. Zarówno odpowiedzi dyr. Topolskiego, jak i referatów nie pozostawiały żadnej wątpliwości co do wszystkich poruszanych kwestyj. Jak wynikało z wypowiedzi korespondentów zagranicznych — a wypowiedzieli się niemal wszyscy — polska „bitwa o węgiel“ jest obserwowana za granicą z uwagą, sympatią a nawet podziwem.

Winną to dodać dalszego bodźca tym wszystkim, którzy w tej bitwie stoją ramie przy ramieniu: naczelnym władzom górniczym, światu technicznemu i światu pracy. (al)

Katastrofalna powódź

Londyn (PAP). Ze Stambułu donosi agencja Reutersa, że w okolicach Adrianopola na skutek długotrwałych ulewnych deszczów i wylewu rzek tysiące ludzi musiało opuścić swe domostwa. Dwaście osób utonęło. W samym Adrianopolu ewakuowano 200 domów. Komunikacja jest niezwykle utrudniona. Wojsko i żandarmeria organizują pomoc dla powodziarzy.

Wielki proces polityczny w Czechosłowacji
»Monachijczycy« przed trybunałem

Praga (tel. wł.). Przed Trybunałem Narodowym rozpoczął się wczoraj proces przeciwko byłemu rządowi, który przyjął warunki „dyktatu monachijskiego“, a który następnie zgodził się na zajęcie Czech i Moraw przez wojska niemieckie. Głównym oskarżonym jest były premier Beran, przywódca partii agrarnej (wielko-obszarniczej), dalej gen. Jan Syrový, były generalissimus armii czechosłowackiej i późniejszy premier, były minister dr. Hávelka, doradca prezydenta Hachy oraz Ottokar Fischer, były min. spraw wewnętrznych.

Akt oskarżenia zarzuca wszystkim oskarżonym współpracę z Niemcami, jeszcze przed zajęciem Czechosłowacji, a gen. Syrový nadto oskarżony jest o wydanie Niemcom cennego materiału wojennego. Proces budzi wielkie zainteresowanie w czechosłowackiej opinii publicznej.

Jak wiadomo, wczoraj zakończony został proces innego członka rządu pomonachijskiego gen. żandarmerii

Ježka, który został wyrokiem sądu wypuszczony na wolność. Trybunał wprawdzie udowodnił mu winę współpracy z Niemcami, jednak wziął pod uwagę, że równocześnie oddał cenne usługi podziem-

nemu ruchowi oporu, a swoim wpływem wielu wybitnych Czechów wydosłał z więzienia i obozów koncentracyjnych. Zważywszy te jego zasługi, sąd nie wymierzył oskarżonemu żadnej kary.

Interpelacja w Izbie Gmin

Gorzki chleb na obczyźnie

Londyn. (obsł. wł.) Brytyjski minister handlu Isaacs, odpowiadając w Izbie Gmin na interpelację poselską w sprawie zatrudnienia Polaków w Wielkiej Brytanii, oświadczył, że obecnie przebywa tam 142.000 Polaków. Z liczby tej 52.000 wstąpiło do tzw. Korpusu Przystosowania. Około 58.000 Polaków zatrudnionych jest w administracji obozów polskich oraz w innych gałęziach pracy cywilnej. Prasa brytyjska omawiając dziś obszernie problem zatrudnienia Polaków w Wielkiej Brytanii podkreśla, że zaledwie jedna trzecia ich liczby przystąpiła do Korpusu Przystosowania. „Daily Mail“ oraz „Manchester Guardian“ oceniają krytycznie politykę rządu brytyjskiego w stosunku do przebywających w Wielkiej Brytanii Polaków. Pisma te uważają, że Polacy jako siła robocza nie zostali dostatecznie wykorzystani. Wśród Polaków w

Wielkiej Brytanii daje się zauważyć coraz większe rozgoryczenie. Tendencja powrotu do kraju przy biera coraz bardziej masowy charakter.

Sprawozdanie komisji ONZ

o sytuacji gospodarczej państw europejskich

Londyn. (obsł. wł.) Specjalna komisja ONZ, która badała sytuację gospodarczą krajów zniszczonych wojną ogłosiła w dniu wczorajszym swoje sprawozdanie, z którego wynika, że sytuacja gospodarcza Czechosłowacji i Finlandii poprawiła się o tyle, że kraje te będą mogły odbudować swe życie gospodarcze bez potrzeby uciekania się do pomocy finansowej światowego banku dla odbudowy i rekonstrukcji. W ciężkim położeniu znajdują się nadal Austria, Grecja, Węgry, Włochy i Polska. Dla tych krajów koniecz-

Berlin (obsł. wł.). W Berlinie zapoczątkowane zostały w dniu wczorajszym rozmowy w sprawie wznowienia stosunków handlowych między Czechosłowacją i szluzonowanymi strefami brytyjską i amerykańską w Niemczech. Korespondenci dyplomatyczni wyrażają przypuszczenie, że konferencja ta doprowadzi wkrótce do zawarcia traktatu handlowego. (K)

Terror trwa

Napięta sytuacja w Palestynie

Londyn (obsł. wł.). Według wiadomości z Palestyny, w dniu wczorajszym wypuszczono na wolność sędziego Wyndhama, porwanego w poniedziałek w czasie rozprawy sądowej. Według niepotwierdzonych dotąd wiadomości, w dniu dzisiejszym ma być również zwolniony major brytyjski, którego zachloroformowali i uprowadzili członkowie terrorystycznej organizacji żydowskiej „Irgun Zvai Leumi“ w ub. dziele.

Rzecznik rządu brytyjskiego oświadczył podczas wczorajszej debaty na temat Palestyny w Izbie Gmin, że jeżeli terroryści żydowscy nie zaprzestaną swojej akcji, cały kraj poddany zostanie władzy wojskowej. Rząd brytyjski rozważa obecnie plan ewakuacji rodzin angielskich z Palestyny.

Na skutek zaprowadzenia przez władze w szeregu główniejszych ośrodków Palestyny godziny policyjnej i patrolowania ulic przez silne oddziały wojskowe, noc ubiegła minęła zupełnie spokojnie. (K)

Jerozolima (obsł. wł.) W środę wieczorem termin ogłoszenia stanu wyjątkowego w niektórych częściach Palestyny z powodu niewypuszczenia na wolność Brytyjczyka Collinsa został odroczony na kilka godzin.

Naczelny dowódca wojsk brytyjskich na Bliskim Wschodzie, gen. Demsey, przewodniczył w środę konferencji w Jerozolimie, w której udział wzięli również wysoki komisarz Palestyny, sir Allan Cunningham oraz dowódca oddziałów brytyjskich w Palestynie, płk. Barker. Również w środę odbyła się w Jerozolimie konferencja żydowskich przywódców politycznych. Przed gmachem więzienia, gdzie przebywa skazany na śmierć terrorysta żydowski, Gruner, miały ostatnio miejsce

ponowne bójkę pomiędzy Żydami i Arabami.

Wykonanie wyroku śmierci na Grunerze zawieszono, ponieważ obrońcy jego postanowili wnieść apelację. Brytyjski minister kolonii, Creech Jones, wydał we wtorek oświadczenie zapowiadające ogłoszenie w razie potrzeby stanu wyjątkowego w niektórych miastach Palestyny.

Jerozolima (obsł. wł.). Major Collins, drugi z zakładników brytyjskich, porwany przez członków terrorystycznej organizacji żydowskiej „Irgun Zvai Leumi“ w Palestynie, znaleziony został wczoraj wieczorem w Jerozolimie w stanie półprzytomnym i przewieziony do szpitala rządowego. Miał on ranę postrzałową oraz usta silnie poparzone chloroformem, którego użyli terroryści porywając go w niedzielę wieczorem. Oświadczył on korespondentom pism, że musiał wywalczyć sobie drogę do wolności nie wie jednak w jaki sposób znalazł się w klinice żydowskiej.

W ramach umowy polsko-duńskiej

„Chevrolety“ dla Polski

Warszawa. (obsł. wł.) Przed kilku tygodniami bawił w Polsce dyrektor duńskiej ekspozytury Towarzystwa General Motors, p. Motson w sprawie sfinalizowania umowy polsko-duńskiej na dostawę samochodów. Umowa obejmuje import z Danii do Polski 650 sztuk samochodów marki „Chevrolet“ najnowszej typu Fleet-Master.

W najbliższych dniach przychodzi do Gdyni pierwsza seria tych samochodów w ilości 100 sztuk, nadto przybywają części zapasowe, opony, narzędzia oraz stacje obsługi. Rozdziałem zajmuje się Centrala Zbytu Samo-

chodów. W pierwszym rzędzie samochodów będą przydzielone instytucjom państwowym. Poza tym, jak wiadomo, przybywa z Francji 600 sztuk samochodów marki „Citroen“ i 400 sztuk „Simca“.

Ta ilość samochodów poważnie zasilą i uzupełnią potrzeby nasze w dziedzinie komunikacji. Będzie to miało wpływ na rynek prywatny, który skorzysta z zasobów zarezerwowanych dotychczas na potrzeby państwowe. Import realizuje Polskie Towarzystwo Handlu Zagranicznego, które dnia 26 bm. wysłało swego przedstawiciela po odbiór samochodów w Gdyni. (AZ)

Nie doszło do porozumienia

Amerykanie opuszczają Chiny

Brak zaufania między komunistami a Czang-Kai-Czekiem

Waszyngton (obsł. wł.). Rzecznik amerykańskiego ministerstwa spraw zagranicznych, oświadczył w środę w Waszyngtonie, że Stany Zjednoczone porzuciły wszelkie próby pośredniczenia pomiędzy chińskim rządem centralnym a komunistami, dla położenia kresu wojnie domowej w Chinach.

Rzecznik dodał, że Ameryka zamierza całkowicie wycofać swoich przedstawicieli wchodzących w skład komisji pojednawczej, która usiłowała doprowadzić do zaniechania walk w Chinach.

Amerykańscy członkowie tej komisji mają wkrótce opuścić Chiny i powrócić do Stanów Zjednoczonych. Na czele tej komisji stał obecny minister spraw zagranicznych, gen. Marshall, a w skład jej wchodził również przedstawiciel komunistów chińskich jak i rządu centralnego.

W sprawozdaniu ze swojej misji do Chin gen. Marshall stwierdza, że największą przeszkodą na drodze do pokoju jest wzajemny brak zaufania pomiędzy komuni-

stami a centralnym rządem Czang-Kai-Czeka.

W związku z tym donoszą, że stacjonujące dotąd w Chinach oddziały marynarki amerykańskiej w sile 10.000 żołnierzy, mają być wkrótce wycofane.

Korespondenci brytyjscy donoszą z Waszyngtonu, że decyzja gen. Marshalla nie była niespodzianką. Jego oświadczenie w sprawie Chin jest pierwszym, samodzielnym krokiem od chwili kiedy został mianowany sekretarzem stanu.

Mołotow podpisał traktaty

z b. satelitami osi

Moskwa. (obsł. wł.) W dniu 29 stycznia br. radziecki minister spraw zagranicznych Mołotow w imieniu Związku Radzieckiego podpisał traktaty pokojowe z Rumunią, Bułgarią, Węgrami i Finlandią. Jak wiadomo, amerykański minister Byrnes podpisał traktaty pokojowe z satelitami osi jeszcze przed opuszczeniem

stanowiska sekretarza stanu. Oczekuje się, że w najbliższych dniach brytyjski minister spraw zagranicznych Bevin podpisze traktaty w imieniu Wielkiej Brytanii.

Francuski minister spraw zagranicznych Bidault podpisał traktaty pokojowe 10 lutego. (gp)

Po ohydnych mordzie w Poznaniu

Potępienie zbrodni podziemia

Poznań (PAP). W związku z potworną zbrodnią dokonaną przez bandytów podziemnych na instruktora ZWM sp. Janie Zdzisławie Stachowiaku, wojewoda poznański Stefan Brzeziński zwołał konferencję, w której wzięli udział dyrektorzy szkół, księga prefekci, przedstawiciele wszystkich poznańskich szkół średnich, rektorzy Uniwersytetu Poznańskiego i Wyższej Szkoły Inżynierskiej, przedstawiciele Komendy Wielkopolskiej Chorągwi Harcerskiej, reprezentanci PPR, PPS, SD, SL, Str. Pracy, Polskiego Zw. Zachodniego, Związku Walki Młodych, Organizacji Młodzieży Towarzystwa Uniwersytetów Robotniczych, Okręgowej Komisji Zw. Zawodowych, Instytutu Zachodniego, Wojewódzkiej i Miejskiej Rady Narodowej, Związku Samopomocy Chłopskiej, Kuratorium Okręgu Szkolnego i Związku Zawodowego Dżennikarzy R. P.

Na wstępie konferencji zabrał głos wojewoda Brzeziński wskazując, że zbrodnia popełniona w Poznaniu na osobie działacza młodzieżowego — przez młodocianych uczniów gimnazjum jest sygnałem alarmującym zdrową opinię kraju, przeciwko zgubnym wpływom obcym naszemu duchowi narodowemu, jaki usiłują zasześcić zbrodnicze elementy reakcyjne podziemia, pacząc i deprawując młodzież.

Mówca apelował do wychowawców młodzieży, by dbali należycie o wychowanie obywatelskie młodego pokolenia polskiego, by wśród młodzieży wytepił zbrodnicze instynkty inspirowane przez czynniki nieodpowiedzialne oraz przeciwstawił się próbom zachwiania pionu moralnego naszej młodzieży. Obowiązek ten spada przede wszystkim na ciała nauczycielskie i organizacje młodzieżowe.

Potępiając w imieniu Harcerstwa Wielkopolskiego krwawą zbrodnię dr. Mieczysław Stabrowski, komendant Wielkopolskiej Chorągwi Harcerzy złożył oświadczenie treści następującej:

„Komenda Wielkopolskiej Chorągwi Harcerzy oświadcza, że za mordowanie sp. Stachowiaka, świadczące o dzikim zwyrodnieniu części młodzieży — wywołało

szczerze oburzenie wśród instruktorów i harcerzy naszej Komendy. Komenda Wielkopolskiej Chorągwi potępia w najwyższym stopniu mord polityczny, będący wyrazem zwykłego bandytyzmu. Komenda Wielkopolskiej Chorągwi pragnie podkreślić, że młodzież zrzeszona w szeregach harcerskich nie ma absolutnie nic wspólnego z podziemną akcją zbrodniczego terroru. Dotychczasowa praca harcerstwa polskiego idzie po linii najbardziej pozytywnego ustosunkowania się do dzisiejszej rzeczywistości, idzie po linii lojalnej współpracy z Rządem Jedności Narodowej — w wielkim dziele tworzenia nowego jutra naszej Ojczyzny. Harcerstwo Wielkopolskie przekonane jest o słuszności wytkniętego celu i pracą swą realizować będzie sprawiedliwą i demokratyczną Polskę.

W ożywionej dyskusji, w której głos zabierali przedstawiciele nauczycielstwa szkół średnich Poznania, Kuratorium, przedstawiciele partii politycznych oraz władz Bezpieczeństwa podkreślono m. in. rolę nauczycielstwa w zapobieganiu i zwalczaniu zbrodni. Bierność nauczycieli w tym względzie czyniłaby ich w dużym

stopniu współodpowiedzialnymi za popełniane zbrodnie.

Mówcy przypominają, że w wielu procesach, jakie obecnie rozpatrują sądy polskie, jako oskarżonych występują studenci i uczniowie szkół średnich. Wielka i odpowiedzialna jest rola nauczycielstwa, duchowieństwa i Związku Harcerstwa Polskiego, mających wpływ na kształtowanie ducha młodzieży polskiej. Właśnie oni są predestynowani do wyłumaczenia młodzieży, że musi ona raz na zawsze zerwać z mitem „chłopów z lasu” i nazwać to właściwym imieniem: bandytyzmem.

W wyniku obszernej dyskusji uchwalono rezolucję, pod którą widnieją podpisy 52 dyrektorów, profesorów, księży prefektów, rektorów poznańskich szkół średnich i wyższych oraz przedstawicieli wszystkich reprezentowanych na konferencji — instytucji, partii i związków. W rezolucji czytamy:

„Zebrani w dniu 28. stycznia 1947 r. przedstawiciele wyższych uczelni poznańskich, dyrektorzy gimnazjów, księga prefekci, przedstawiciele partii politycznych i organizacji młodzieżowych potępiają z oburzeniem ohydne mor-

derstwo, dokonane na sp. Janie Zdzisławie Stachowiaku, instruktora ZWM. Zebrani oświadczają i przyrzekają, że z całym potrzebny zapałem zajmą się zwalczaniem niezdrowej atmosfery panującej w wyższych i średnich szkołach poznańskich i wychowaniem młodzieży w duchu prawdziwie demokratycznym.

W szczególności księga prefekci wyjaśnia młodzieży, że działalność podziemia jest grzechem — po prostu bandytyzmem. Przysięgam, złożona organizacjom podziemnym jest również grzeszna i nieważna z punktu widzenia kościoła katolickiego.

W obozach dla SS-manów

Luksusowe życie internowanych

Regensburg. (obsł. wł.) Jak donoszą, na konferencji rady opieki nad obozami dla internowanych hitlerowców kierownik straży jednego z obozów oświadczył, iż w wielu obozach na terenie Bawarii obowiązują podziemie hitlerowskie. Internowani członkowie SS sprowadzają samochodami żywność oraz wielkie ilości alkoholu z położonych w pobliżu majątków należących często do internowanych Niemców.

Wiadomość ta wywołała zaniepokojenie w sferach władz sprzymierzonych. Zwraca się uwagę, że niemal w całym Niemczech a przede wszystkim w zachodnich strefach okupacyjnych można zaobserwować odrodzenie ruchu

hitlerowskiego, który na razie, wzorując się na organizacjach ruchu oporu, usiłuje utworzyć sieć placówek hitlerowskich, działając na masę niemiecką groźbą i terrorem. Organizacji komórek hitlerowskich sprzyja zbyt liberalna polityka władz okupacyjnych.

Ostatnio władze amerykańskie wyraziły zgodę na utworzenie nowej partii politycznej w Bawarii, wyznaczając termin złożenia deklaracji do 15 lutego roku bieżącego. Nowa partia, występująca pod nazwą „Narodowo-Demokratycznej Partii Niemiec”, jest najbardziej prawicowym ugrupowaniem politycznym w Niemczech. Twórcy partii określają siebie jako nieprzejednanych wrogów

socializmu, atakując nawet chrześcijańskie partie bawarskie jako zbyt radykalne. Nowa partia jest pierwszą po wojnie, która w nazwie swej zamieściła przymiotnik „National” dotychczas starannie omijany przez wszystkich polityków, gdyż zbyt przypominał nazwę partii hitlerowskiej.

Manifest

„Braci Muzułmańskich”

Kair. (ob. wł.) Towarzystwo „Bracia Muzułmańscy” opublikowało wczoraj manifest, w którym wezwało naród egipski do walki o swe prawa narodowe. Manifest wyzwa rząd egipski do zerwania traktatu sojuszniczego zawartego w roku 1936 pomiędzy Wielką Brytanią i Egiptem.

Oprócz tego Muzułmanie zwracają się do premiera Nokrashi Paszy z prośbą o spowodowanie przyspieszenia bezpośredniej ewakuacji żołnierzy brytyjskich stacjonujących na terenie Egiptu. Opublikowany manifest został zredagowany przez komitet wykładowczy towarzystwa „Bracia Muzułmańscy”. (pf)

Masaryk jest dobrej myśli

Praga (tel. wł.) Czechosłowacki minister spraw zagranicznych Jan Masaryk prawdopodobnie już w piątek powróci do Pragi. Wobec dziennikarzy zagranicznych w Londynie oświadczył on, że z rządem austriackim utrzymuje kontakt i wierzy, że Czechosłowacja uda się porozumieć z Austrią bez pośrednictwa. Masaryk oświadczył także, że Czechosłowacja kategorycznie opowiada się za centralizacją Niemiec. Mówiąc o możli-

wościach handlowych, Masaryk oświadczył, że udało mu się uzyskać w Stanach Zjednoczonych kredyty w wysokości 20 mil. dolarów. Kredyt przeznaczony będzie na zakup bawelny na rynku amerykańskim. Masaryk ma nadzieję, że uda mu się uzyskać dalsze kredyty.

Moskwa krytycznie ocenia unifikację dwóch stref

Moskwa. (obsł. wł.) Dziennik „Pravda” zamieszcza interesujący artykuł wybitnego pisarza i dziennikarza radzieckiego Leoniewa, który poddał szczegółowej analizie decyzję władz anglo-amerykańskich w sprawie unifikacji brytyjskiej i amerykańskiej strefy okupacyjnej Niemiec.

Zjednoczone gospodarstwo strefy — pisze dziennikarz — posiadają dwie trzecie ogólnej ilości zasobów węgla i żelaza w Niemczech. Oprócz tego w zjednoczonych strefach istnieją liczne fabryki i na wysokim poziomie przemysł metalurgiczny, stanowiący podstawę rozwoju niemieckiej maszyny wojennej.

Przypominając, że rządy brytyjski i amerykański zgodziły się na udzielenie kredytu w wysokości jednego miliarda dolarów w celu podniesienia gospodarczego tych okolic Niemiec, dziennikarz stawia pytanie, jaki jest cel Anglo-Amerykanów, finansujących niemieckie koncerny przemysłowe. W związku z tym zaciętnie się stosunki między poszczególnymi niemieckimi i anglo-

amerykańskimi towarzystwami przemysłowymi. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, że magnaci amerykańscy pragną opanować całkowicie niemiecki przemysł, który stworzył podwaliny dla roz-

woju niemieckiego imperializmu. Wszelkie tego rodzaju zarządzenia zdaniem Leoniewa nie mają nic wspólnego z demilitaryzacją Niemiec, jaka była przewidziana w umowie poczdamskiej. (pf)

Doniosłe porozumienie

Współpraca między państwowym a prywatnym przemysłem włókienniczym

(PAG). Z końcem ub. r. prowadzone były pertraktacje między państwowym przemysłem włókienniczym, a przedstawicielami prywatnego przemysłu włókienniczego, w sprawie ścisłej współpracy, odpowiadającej zasadniczej linii naszej aktualnej polityki gospodarczej. Pertraktacje te zmierzają do zapewnienia sektorowi prywatnemu odpowiednie go zaopatrzenia w surowce oraz uregulowania sprzedaży produkcji na warunkach dogodnych za-

równo dla sektora prywatnego, jak i odpowiadających intencjom Państwa. Chodziło również o to, iż Ministerstwo Przemysłu gotowe w zasadzie do udzielenia odpowiedniej ilości surowca prywatnym zakładom włókienniczym, domagało się równocześnie zmiany nastawienia instytucji prywatnych w kierunku uruchomienia tych warsztatów pomocniczych, których nie opłaca się uruchamiać w skali państwowej. Chodziło również o kontrolę w zakresie zbytu prywatnego przemysłu włókienniczego, skoro np. w przemyśle dziewiarskim park maszyn, należących do prywatnych właścicieli przekracza 30 proc. analogicznego parku maszynowego w przemyśle państwowym.

Wspomniane pertraktacje doprowadziły do uzgodnienia poglądów i dały w wyniku porozumienie, którego doniosłe znaczenie godnie jest jak najszerszego podkreślenia.

W myśl tego porozumienia, któ-

re w najbliższym czasie ma być formalnie sfinalizowane, około 70 proc. produkcji prywatnego przemysłu włókienniczego ma być sprzedane za pośrednictwem Państwowej Centrali Handlowej Przemysłu Włókienniczego, reszta zaś jakieś 30 proc. dostanie się bezpośrednio na rynek. W zamian za dostawę przędzy w pożądanej ilości, przemysł prywatny zobowiązał się oddać rządowi do dyspozycji waluty obce globalnej wartości pół mil. dolarów na zakup surowców. Należy zaznaczyć, że waluty te nie mogą być nabywane na czarnym rynku, ale muszą być zmobilizowane z rezerwy krajowych przemysłu prywatnego, względnie z jego należności za granicą.

Podkreślić się godzi, że przedział przędzy dla prywatnego przemysłu włókienniczego na pierwszy kwartał br. jest znacznie wyższy od wyznaczonych i dostarczonych ilości na czwarty kwartał 1946 r.

Jak się dowiadujemy, stojmy w przededniu pertraktacji z całym szeregiem innych gałęzi wytwórczości w obrębie sektora prywatnego, a osiągnięte, wyżej scharakteryzowane porozumienie w dziedzinie włókiennictwa jest pierwszym poważnym krokiem na tej drodze.

Podróż angielskiej pary królewskiej

Londyn (obsł. wł.) Brytyjska para królewska opuści w dniu jutrzejszym Wielką Brytanię, udając się do Pół. Afryki na oficjalną wizytę. Król i królowa z córkami podróżować będą pancernikami. W czasie podróży morskiej wzdłuż wybrzeża francuskiego, pancernikowi angielskiemu towarzyszyć będzie, według decyzji rządu francuskiego, francuski liniowiec „Richelieu” z dwoma kontrtorpedowcami.

Amnestia

Na powyborczym zebraniu sprawozdawczym w Warszawie wybitni przedstawiciele Bloku Stronnictw Demokratycznych zapowiedzieli, że nowy Sejm zajmie się opracowaniem szeroko zakrojonej amnestii.

„Dla wszystkich, którzy błądzili w poprzednim okresie i którzy zrozumieli swoje błędy, otwiera się możliwość włączenia się w twórczą, pozytywną pracę nad reorganizacją państwa przez szeroką amnestię, której projekt partia nasza ma od dawna przygotowany — mówili min. Cyrankiewicz — ale której ogłoszenie przed wyborami mogłoby niektórych uważać za przejaw naszej słabości w momencie napięcia walki politycznej. Ogłoszenie amnestii w uidełujcej przyszłości będzie dowodem siły polskiej demokracji.”

„Polska Partia Robotnicza — stwierdził wicepremier Gomulka — wykaże maksimum wyrozumienia dla ofiar polityki reakcji, znajdujących się w więzieniach za swe przestępstwa i dla tych, którzy dowiedzą szczerych swoich chęci i woli powrotu do normalnego życia.”

Zapowiedź amnestii odbiła się głośnym echem w społeczeństwie, które w pełni zdaje sobie sprawę, że jest to jeszcze jeden dowód dobrej woli, jeszcze jedno wyciągnięcie ręki przez obóz polskiej demokracji w szerokiej akcji budowania jedności narodu. Amnestia będzie ogłoszona i wprowadzona w życie dopiero po wyborach, a nie w okresie poprzedzającym głosowanie. Świadczy to o intencjach projektodawców. Nie jest to żaden chwyt propagandowy, nie jest to posunięcie obliczone na doraźny efekt. Jest to właśnie akt państwowy doniosłej wagi, podjęty w pełnym rozumieniu sytuacji, jest to podanie ręki tym wszystkim, których propaganda wrogich nowej Polsce czynników zaprowadziła na ławę oskarżonych, do cel więziennych.

Premier Osóbka-Morawski, nie po raz pierwszy zresztą, mówiąc o dalszym etapie akcji budowania jedności narodu, powiedział:

„Naszym głównym celem będzie nadal jednoczenie, a nie rozbijanie jedności narodowej. W stosunku do uczciwych naszych przeciwników politycznych musimy wykazać więcej przekonywania ich o słuszności naszej sprawy, aniżeli dokonywania porachunków. To zawsze daje lepsze i trwalsze rezultaty.”

Wszyscy, którzy chcą szczerze i uczciwie pracować dla kraju, którzy zrozumieli błędy przeszłości, którym „Londyn nie przesłania widoku Polski”, znajdują pole do pracy.

Spółczesność polska chce w spokoju pracować, chce dźwignąć kraj ze zniszczeń wojny. Wynik wyborów jest tego najlepszym dowodem.

„Byliśmy zawsze i jesteśmy nadal przeciwni tworzeniu jakichkolwiek „elit”. Nie chcemy, by dawna „Pierwsza Brygada” zastąpiła jakąś nową „Pierwszą Brygadę”, bez względu na to, kto i w myśl jakich zasad chciałby ją formować. — pisze Rafał Praga.

Wielu ludzi w okresie wojny błądziło politycznie. Wielu żyło i działało pod wpływem fikcji, urazów, niezrozumienia procesów przemian idących przez świat. Wielu spośród błądzących — mimo swych wszystkich pomyłek politycznych — bohaterstwo walczyło przeciwko Niemcom, dając tym samym wielki wkład w dzieło zwycięstwa. Wielu spośród błądzących, a działających w dobrej wierze, przekonawszy się o słuszności linii politycznej obozu demokracji ludowej — stanęło w pierwszych szeregach budowniczych ustroju sprawiedliwości społecznej.”

Dzisiaj, aby i ci wszyscy, którzy z tych czy innych względów jeszcze się ociągali, którzy pozostawali na uboczu, którzy cierpieli na kompleksy, stanęli również do pracy.

Amnestia jest dowodem siły, ale również i dowodem dobrej woli ze strony obozu polskiej demokracji. Ci, którzy te intencje należyście rozumieją, wrócą do normalnego życia i wspólnie będą budować gmach nowej Polski.

Dla tych, którzy tej dobrej woli nie ocenia i chcieliby dalej rzucać klody pod nogi odbudowującemu się państwu — nie może być wyrozumienia.

Abym utrzymać ceny Ameryka niszczy żywność

Nowy Jork. (PAP) Ministerstwo rolnictwa USA zapowiedziało niedawno, że zamierza zniszczyć 20 milionów bushli „zbędnych” kartofli. Wywołało to protest ze strony dziennika „New York Post”, który pisze, że Stany Zjednoczone niszcza żywność w

chwili, gdy głodują liczne narody Europy i Azji. Zdaniem dziennika, zniszczenie nadmiaru kartofli może być pierwszym krokiem ku realizacji polityki niszczenia wszelkiej innej „zbędnej” żywności, ażeby utrzymać wysokie ceny produktów rolnych.

Austria domaga się odrzucenia żądań terytorialnych Jugosławii

Londyn. (obsł. wł.) Czterej zastępcy ministrów wielkich mocarstw nie doszli do porozumienia podczas wczorajszego posiedzenia w Lancaster House. Chodziło mianowicie o dopuszczenie Albanii do przedłożenia poglądów co do traktatu pokojowego z Niemcami. Sprawa ta została odroczone na późniejszy termin, gdyż delegaci Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych sprzeciwiali się takiemu postępowaniu.

Podczas rannego posiedzenia zastępcy ministrów zajmowali się kwestią traktatu pokojowego z Austrią. Rozpatrzono cztery punkty dotyczące: uznania niepodległości Austrii, uznania suwerenności Austrii, uznania gra-

nic Austrii sprzed Anschlussu i sprawę naturalizacji Niemców oraz cudzoziemców, zamieszkujących w Austrii. Wobec nieosiągnięcia porozumienia między przedstawicielami wielkich mocarstw kwestie sporne zostały przedłożone utworzonej podkomisji.

W dniu dzisiejszym zastępcy wysłuchają poglądów delegata austriackiego. Delegacja austriacka przedłożyła już czterem ministrom memorandum dotyczące traktatu pokojowego z Austrią. Memorandum to zawiera następujące punkty: W traktacie pokojowym Austria powinna być uznana za kraj uwolniony i niepodległość jej powinna być uznana przez wszystkie mocarstwa. —

Przyszłymi granicami Austrii powinny być granice z roku 1937 i żądania terytorialne Jugosławii powinny być odrzucone. — W traktacie pokojowym powinno być zaznaczone, że Austria nie jest odpowiedzialna za zbrodnie niemieckie i z tego powodu żadne państwo nie powinno żądać odszkodowań wojennych od Austrii. — W traktacie pokojowym powinno być również zaznaczone, że wojska okupacyjne zostaną natychmiast wycofane, a działalność misji kontrolnej ukonieczona. Poza tym Austrii powinno być dozwolone utworzenie armii dla zapewnienia jej suwerenności. — Mienie austriackie zrabowane przez Niemców powinno być zwrócone Austrii. (gp)

Klemens Barski

Z zachodnich stref okupowanych Niemiec

Kolaboranci bałtyccy w łaskach

Opublikowany ostatnio raport Międzyaliantkiej Komisji o stosunkach panujących w Niemczech wywołał w całym świecie wielkie wrażenie. Mimo akcji denacyfikacyjnej wpływu NSDAP dalej nurtują wśród mieszkańców Niemiec. Niewątpliwie nie bez znaczenia jest również łagodne traktowanie niemieckich zbrodniarzy wojennych, członków hitlerowskich organizacji.

Poniżej zamieszczona korespondencja naszego współpracownika, Klemensa Barskiego, rzuca wiele światła na stosunki panujące w okupowanej Rzeszy. W korespondencji porusza autor sprawę t. zw. „Bałtów”, których ponad 900 tysięcy znajduje się na terenie okupowanej Rzeszy i którzy cieszą się tam specjalnymi względami.

Monachium, w styczniu.

Polityka Anglosasów w odniesieniu do Niemców przeszła na niektórych odcinkach na faworyzowanie tych ostatnich. Przez okres wojny odpowiedzialni kierownicy polityki anglosaskiej głosili urbi et orbi, że Niemcy muszą być ukarani. Tymczasem obecna rzeczywistość wygląda inaczej. I tak na przykład niedawno gubernator amerykańskiej strefy okupacyjnej gen. Mc Narney, wystąpił na tzw. „Wzgórzu Rzymian” we Frankfurcie, a więc na placu, który był świadkiem pobytu rzymskich konsulów, koronacji cesarzy rzymskich narodu niemieckiego, a także narodzin pierwszej demokratycznej konstytucji Niemiec po rewolucji 1938 r., a zatem na miejscu historycznym, mającym dla społeczeństwa niemieckiego wielką wymowę i zapowiedział amnestię dla 800.000 hitlerowców. Dwa miesiące wcześniej, tenże sam generał, wyrażał swoje niezadowolone z akcji oczyszczania Niemiec z elementów hitlerowskich i groził nawet, że sadowiście denacyfikacyjnie przejęte zostanie przez Amerykanów w wypadku, gdyby sady niemieckie w dalszym ciągu łagodnie traktowały hitlerowców.

Coś się zatem zmieniło. Nie należy przypuszczać, że zmiany na lepsze zaszyły w sadowiście niemieckim. Wystarczy przeczytać liczną prasę niemiecką, która obdarzona dużą swobodą, często podrywa sobie z rozpraw w tzw. „Spruchkammer” — w trybunach orzekających winę i karę członków partii hitlerowskich, chcąc tym przekonać ogół niemiecki, że tempo denacyfikacji w zachodnich strefach okupacyjnych słabnie z dnia na dzień i że niebawem zamrze całkowicie.

Na terenach okupowanych na zachodzie nie ma tzw. „wielkiej polityki”. Niewzyskiwane ciekawe jednak są tu jej echa.

Ostatnio daje się zauważyć negatywne ustosunkowanie się do elementu słowiańskiego, przy równoczesnym złagodzeniu kursu wobec Niemców i to nie tylko wobec Niemców, ale również w stosunku do tych wszystkich narodowości, które podczas wojny współdziałały z Tercją Rzeszą. W anglosaskich strefach okupacyjnych, jak wiadomo, znajduje się wielu tzw. „Bałtów”, a więc Litwinów, Łotyszów i Estończyków. Spośród nich wielu wędrowników, członków tych właśnie narodowości są szczególnie faworyzowani i żyją najlepiej.

W samej strefie amerykańskiej uchodźców bałtyckich jest około 90.000. Taką samą ilość ma ich strefa brytyjska

Któż są ci „Bałtowie”?

Gdy wchodzi się do obozu polskich wysiedleńców, widać samą biedotę, a więc ludzi ubranych ubogo w odzież, rozdana przez UNRRA czy inne organizacje charytatywne. Kiedy się natomiast spotyka Litwinów, Łotyszów czy Estończyków, jest on za-

wyczaj ubrany dobrze, a nie rzadko nawet zamożnie. Skąd ta różnica? Polacy przybyli do Niemiec przymusowo na roboty lub do obozów, więzień itp. Natomiast „Bałtowie” byli dobrowolnymi, ochotniczymi uciekinierami ze swych krajów. Uciekali

z Litwy, Łotwy i Estonii, gdy ku zachodowi postępowala armia radziecka, a uciekali ci, którzy kolaborowali z Niemcami. Nie można twierdzić, by narody bałtyckie w całości stały podczas wojny po stronie niemieckiej, ale nikt nie zaprzeczy, że właśnie w

tych narodach znalazł Hitler najwięcej oddanych sobie pomocników. I ci właśnie kolaboranci bałtyccy, ewakuowani wraz z armią niemiecką ze swych krajów, znaleźli się po wojnie w zachodnich Niemczech, grając tu obłudną rolę nieszczęśliwych ofiar wojny.

Logicznie rzecz biorąc, należało się spodziewać, że kto jak kto, ale właśnie ci ludzie, z których wielu służyło w formacjach SS, a wielu dzielnie pomagało likwidować Niemcom getta, pacyfikować obszary Polski i Białorusi, na żadne względy aliantów zachodnich liczyć nie powinni. Tymczasem dzieje się wręcz odwrotnie. Tak, jak udziela się dziś amnestii niemieckim hitlerowcom, tak też specjalnie pieczołowitą pomocą otacza się spośród wysiedleńców właśnie uchodźców bałtyckich

Niedawno odbyła się w Heidelbergu, gdzie mieści się dyrekcja UNRRA na strefie amerykańskiej, konferencja zwołana przez amerykański zarząd wojskowy. Ogłoszono na niej, że władze okupacyjne zatrudniają uchodźców bałtyckich przy pracach wojskowych, że w tej dziedzinie mogą oni liczyć na pierwszeństwo przed innymi wysiedleńcami, że pozwala się im mieszkać pry-

watnie, nie odbierając jednocześnie wyżywienia unrowskiego, że nie tracą żadnych praw wysiedleńczych, że przy tym będą otrzymywali po 100 dolarów miesięcznego uposażenia, itd. itd.

Wysiedleńcy polscy pracują tu i ówdzie w amerykańskim zarządzie wojskowym, a około 30 tys. młodych Polaków zatrudnionych jest w tzw. kompaniach wartowniczych. Otóż każdy z tych młodych ludzi otrzymuje marne wyżywienie i 4 (cztery!!!) dolary miesięcznie.

Z punktu widzenia interesów narodu polskiego nie należy ubolewać nad kiepskimi warunkami bytu polskich kompanii wartowniczych w służbie amerykańskiej. Lepiej bowiem było by, by ci młodzi ludzie wrócili do kraju i popracowali nad odbudową własnej ojczyzny, a nie pełnili na zachodzie roli pariasów. Nie w tym jednak rzecz. Chodzi przecież o to, że amerykańskie władze okupacyjne do polskiego wysiedleńca, który przez całą wojnę był gniebny przez Niemców, ustosunkowują się gorzej, niż do Litwinów, Łotyszów i Estończyków, którym w okresie wojny wiodło się dobrze i którzy wspólnie pracowali z Niemcami.

To jest najbardziej istotne i najbardziej przykre.

Generalowie amerykańscy, dowódcy wojsk okupacyjnych w amerykańskiej strefie okupacyjnej, z gen. Eisenhowerem na czele. Drugim z lewej jest obecny dowódca amerykańskich wojsk okupacyjnych w Niemczech, gen. Mc Narney, którego od marca br. zastąpi general Lucius Clay. Trzeci z lewej. Dalej generalowie: Keating, Adcock, Gailly i Ryan.

Pancernik „Prinz Eugen“

Ostatni niemiecki korsarz

Jeżeli nie liczyć mniejszych jednostek, przeważnie uzbrojonych i przebudowanych w tzw. pomocnicze krążowniki — statków handlowych, dysponowała niemiecka marynarka wojenna w ubiegłej wojnie dziesięcioma wielkimi jednostkami, przydatnymi i używanymi do prowadzenia wojny korsarskiej na oceanach. Były to największe i najpotężniejsze pancerniki niemieckie po 42.000 ton, nie mające na świecie wielu równych sobie, tak co do wielkości, jak i siły ofensywnej i obronnej, połączonej z doskonałą niezatapialnością: „Bismarck” i „Tirpitz”. W kolejności tonażu i mocy wymienić należy dalej dwa mniejsze pancerniki, doskonale opancerzone i bardzo szybkie, o wyporności 31.200 ton: „Scharnhorst” i „Gneisenau”. Następnie trzy t. zw. pancerniki kieszonkowe, właściwie ciężkie krążowniki opancerzone, budowane — jak to sami Niemcy podkreślali — w celu zdobycia panowania na Bałtyku (wojna z Polską), a także i do walki korsarskiej. Są to: „Deutschland” — następnie przechrzone w toku wojny na „Lützow”, „Admiral Scheer” i „Admiral Graf Spee”. Ich wyporność wynosiła 10.000 ton. Wreszcie trzy krążowniki ciężkie, również o wyporności 10.000 ton, szybsze, lecz słabiej uzbrojone i opancerzone od poprzednich: „Blücher”, „Admiral Hipper” i „Prinz Eugen”.

Z tych dziesięciu dużych okrętów dziewięć zginęło w toku działań wojennych. Pierwszy zginął pancernik kieszonkowy „Admiral Graf Spee”, przyłapano go przez trzy lekkie krążowniki brytyjskie i tak ciężko uszkodzony w bitwie u ujścia Rio de La Plata — 13 grudnia 1939 roku — że schronił się w neutralnym porcie Monte Video i po czterech dniach, kiedy załoga odmówiła dalszej walki, sam zatonał. Szczęśliwsze od niego były dwa bliźniacze okręty, a także i pancerniki „Scharnhorst” i „Gneisenau”, które na przełomie roku 1939 na 1940 wykonały udany rejs korsarski na Atlantyk.

W czasie kampanii norweskiej zginął natomiast krążownik ciężki „Blücher”, zatopiony pociskami ciężkiej artylerii norweskiej we fiordzie Oslo. Następnie zniszczony został pancernik „Bismarck” — duma niemieckiej floty, „Scharnhorst” i „Gneisenau” po szczęśliwym powrocie z drugiej wyprawy korsarskiej zombardowane zostały kilkakrotnie przez lotnictwo angielskie w Breście, ale przedarły się przez kanał La Manche do północno-niemieckich portów.

Na Morzu Łodowatym

W czasie nalotu amerykańskiego w grudniu 1942 roku na Kilonię zombardowany został „Gneisenau”. Odholowano go następnie

do Gdyni, gdzie miano dokonać potrzebnego remontu, przeróbki i modernizacji (m. in. przedłużenia okrętu o 20 metrów).

Od roku 1942, kiedy pancerniki niemieckie przedarły się z Brestu na Morze Północne, niemieccy korsarze — oczywiście za wyjątkiem krążowników pomocniczych — nie pokazują się już na Atlantyku. Terenem ich działalności staje się Morze Łodowate.

Bazując we fiordach norweskich, doskonałych kryjówek zabezpieczających ją przed nieprzyjacielskimi okrętami podwodnymi i samolotami, dokonują sporadycznych wypadów na konwoje, płynące z Wielkiej Brytanii do rosyjskich portów białomorskich.

W czasie jednej z takich wypraw, 5 lipca 1942 roku, storpedowany został przez radziecki okręt podwodny pancernik „Tirpitz”. Udało mu się wręcz powrócić do bazy, niemniej jego kariera wojenna wyraźnie się skończyła. Mimo doskonałego zdawać się mogło — ukrycia go we fiordzie Alten, znajdującym się daleko na północy i położonym kilkadziesiąt mil w głębi la- du, angielskie lilipecie okręty podwodne przedostały się 22 października 1943 roku, po ominięciu niezliczonych patroli, pół minowych i zapór sieciowych, w głąb fiordu i po przedarciu się do wnętrza sieci okalającej „Tirpitz”, storpedowały go z odległości kilkudziesięciu metrów.

Jedną z łodzi wraz z bohaterką załogą zginęła, załogi pozostałych dwóch dostały się do niewoli, jednakże atak sam uwięziony został powodzeniem. „Tirpitz” został tak ciężko uszkodzony, że stracił zdolność poruszania się i nie opuścił już nigdy fiordu

Pancernik „Scharnhorst“

Pancernik „Scharnhorst” zginął podczas ataku na konwoj aliancki, płynący do ZSRR, w drugie święto Bożego Narodzenia 1943 roku. Odparty przez lekkie krążowniki brytyjskie, pilnujące konwoju, „Scharnhorst” napadnięty został na trasę, którą wjechał z wizyty z Murmańska pancernik brytyjski „Duke of York” i po pościgu zniszczony został artylerią brytyjskiego pancernika, storpedowany i zatopiony.

Jego bliźniaczy okręt „Gneisenau”, ponownie zombardowany przez lotnictwo, dokonał swego żywota u wejścia do portu gdynińskiego, gdzie zatopiony został przez Niemców w toku walk o Gdynię pod koniec marca 1945 r. Podobnie zginął zatopiony przez własną załogę, również po przednim zombardowaniu go przez lotnictwo amerykańskie, pancernik kieszonkowy „Lützow” — okręt „Deutschland”. Sprawy o onych brzoźców rzeki Świni niedaleko

nowej polskiej bazy morskiej, „Swinoujście”.

Trzeci pancernik „Admiral Scheer”, a także i krążownik „Hipper” znalazły swój grób w niemieckim porcie wojennym Kilonii. Pozostał ostatni korsarz, dziesiąty z uprzednio wyliczonego zespołu — ciężki krążownik „Prinz Eugen”.

Ostatni krążownik

Nie ulega wątpliwości, że był to okręt, któremu przyswiecała szczęśliwa gwiazda i który w czasie swej kariery wojennej wychodził zawsze obronną ręką z różnych opresji.

„Prinz Eugen” zbudowany został jako ostatni z serii ciężkich krążowników i spuszczonej na wodę krótko przed wybuchem minionej wojny — przy czym ojcem chrzestnym tego okrętu, który miał przejąć tradycję austro-węgierskiej marynarki wojennej i bojowej współpracy Austro-Węgier i Niemiec, był regent węgierski, wiceadmirał Mikołaj Horthy de Nagybanya. Wykonczony został i oddany do służby na wiosnę 1941 roku, a swój chrzest bojowy otrzymał podczas wyprawy korsarskiej, przeprowadzonej wraz z „Bismarckiem” w drugiej połowie 1941 roku.

Wraz z „Bismarckiem” bierze „Prinz Eugen” udział w bitwie w Cieśninie Duńskiej, 24 maja, kiedy to zniszczony został brytyjski krążownik liniowy „Hood”, wskutek wybuchu amunicji po eksplozji salwy ciężkiej artylerii „Bismarcka”. W walce tej „Prinz Eugen” ostrzeliwany krótko przez „Hooda” nie poniósł żadnych uszkodzeń. Szczęśliwej decyzji dowódcy floty niemieckiej, admirała Lütjensa (zaokrętowanego na „Bismarcku”), odsyłającej krążownik do samodzielnych działań korsarskich na oceanie, zawdzięcza „Prinz Eugen” swe ocalenie. Działając dalej z „Bismarckiem”, podzielić by musiał niewątpliwie jego los.

Już w pierwszej fazie swej samodzielnej akcji natknął się „Prinz Eugen” na aliancki konwój, ochraniający przez słabszy od siebie krążownik i rozpoczął z nim walkę. Przerwana ona została wprowadzeniem nadpłynięciem brytyjskiego okrętu liniowego „Renown”, który w asyście jednego lotniskowca i jednego krążownika lekkiego płynął na spotkanie „Bismarcka”, jednakże ponownie „Prinz Eugen” miał szczęście, gdyż zaabsorbowani pościgiem „Bismarcka” Anglicy poprzestali na odpędzeniu niemieckiego krążownika od konwoju.

Po powrocie z wyprawy korsarskiej „Prinz Eugen” przebywał w Breście i następnie — gdy czekali na naloty brytyjskiego lotnictwa — przebywał dalszy pobyt w tym porcie — wraz z pancernika-

mi „Scharnhorst” i „Gneisenau” bierze udział w przedarciu się przez kanał La Manche, 12 lutego 1942 roku. Szczęśliwa gwiazda znów mu sprzyja.

W czasie śmiałej akcji wykonanej pod osłoną polskich ścigaczy artyleryjskich przez brytyjskie ścigacze torpedowe, pancernik „Gneisenau” zostaje trafiony. Uda mu się jednak wraz z całą eskadrą dotrzeć do zbawczego Wilhelmshafen. Jak okazało się później, w ferajnym dniu posiadali Anglicy zaledwie 4 kontrtorpedowce w portach kanału La Manche. Nie była to oczywiście siła zdolna przeskoczyć Niemcom w tym głośnym „marszu” przez Kanał.

Koniec wojny

Później, podobnie jak i inne ciężkie jednostki przeniesiony został „Prinz Eugen” do portów norweskich. Raz po raz bierze udział w wypadach na pływające do ZSRR konwoje alianckie, czasem jest też przedmiotem ataków alianckiego lotnictwa. Wychodzi z nich jednak obronną ręką. Kiedy następuje koniec wojny, „Prinz Eugen”, jedyny z dziesięciu wielkich „korsarzy” niemieckich, wpada w ręce zwycięskich aliantów.

Przy podziale żalonych resztek „Kriegsmarine” dostaje się „Prinz Eugen” w ręce amerykańskie i odbywa swą ostatnią podróż z niemiecką załogą — oczywiście pod nadzorem amerykańskim — do Bostonu. Tam też nastąpiło — głośno było o tym swego czasu w prasie — „uroczyste” pożegnanie niemieckiej załogi, połączone z wystawnym obiadem, przemówieniami i... tańcami.

Nie przypuszczali Niemcy zapewne, że końcowym terenem „działalności” ich krążownika będzie Ocean Spokojny. „Prinz Eugen” bowiem — jak wiadomo — przeznaczony został wraz z jednostkami japońskimi i amerykańskimi na obiekt działalności bomby atomowej. Wprawdzie w czasie samych dwóch eksperymentów wykonanych w atolu Bikini „Prinz Eugen”, dzięki większej odległości od miejsca wybuchu nie podzielił losu pancernika „Nevada”, czy lotniskowca „Independence” i wydawać by się mogło, że — wobec zaniechania próby trzeciego eksperymentu — zakończy swe istnienie inną „śmiercią”. Stało się inaczej. Prasa donosiła, że „Prinz Eugen” zatonał niespodziewanie i że najprawdopodobniej przyczyną tego było rozluźnienie się spawanych płyt pancernych kadłuba, spowodowane odbyciem przed pół rokiem drugiego eksperymentem w atolu Bikini — podwodnym wybuchem bomby atomowej.

Ostatni wielki „korsarz” niemiecki przestał istnieć. (ZAP)
Jerzy Fartek

Niemcy pod okupacją

Berlin. Amerykański Zarząd Wojskowy zezwolił na wyjazd do Ameryki Niemcom, żonom żołnierzy amerykańskich oraz ich dzieciom. W pierwszych miesiącach spodziewane są liczne wyjazdy, które w drugiej połowie zostaną ograniczone do pewnego stałego kontyngentu.

Berlin. Międzynarodowe Biuro Odszkodowań Wojennych przekazało ze strefy amerykańskiej dalszych 9 fabryk na poczet reparacji. Stany Zjednoczone otrzymały fabrykę instrumentów optycznych i fabrykę samolotów.

Berlin. Lord Beveridge, znany bryt. polityk społeczny odbywając podróż informacyjną po Niemczech, przybył do Berlina. Pierwszą swą wizytę złożył w uniwersytecie, podejmowany przez rektora dr. Stroba i profesorów wydz. ekonomicznego i prawniczego. Przedmiotem dyskusji były sprawy aprowizacyjne, denacyfikacyjne oraz zaopatrzenia uniwersytetu w książki.

Berlin. Władze amerykańskie udzieliły zezwolenia niemieckiemu biskupowi ewangelickemu, dr. Dibeliusowi, na wyjazd do Ameryki. Dr. Dibelius po pastorem Niemoeller jest dopierą drugim Niemcem, który otrzymał wizę wyjazdową do Stanów Zjednoczonych.

Hamburg. W lutym zostanie wznowiony proces przeciwko zabójcy ministra Erzbergera Tillesenowi. Radio hamburskie informuje równocześnie o wytoczeniu procesu ministrowi kultury Wirtembergii — Badenii Suemfenderferowi. Władze sądowe oskarżają go o przynależność do NSDAP i popieranie propagandy partii.

Hanower. W odpowiedzi na pretensje terytorialne Holandii, które obejmują hrabstwo Bentheim, ludność tego okręgu przesłała na ręce premiera Dolnej Saksonii telegram protestacyjny, w którym stanowczo odrzuca żądania Holandii.

Frankfurt n/M. Przywódca partii komunistycznej w Dolnej Saksonii, Kurt Mueller wysłał pismo do brytyjskiego ministra Hynda, zawiadamiając go, iż kluczowe stanowiska w przemyśle niemieckim i w komisji ds. spraw gospodarczych w Minden w strefie brytyjskiej „zajmują wybitni hitlerowcy”.

Frankfurt. Na terenie amerykańskiej strefy okupacyjnej działa od pewnego czasu nowa partia polityczna p. n. „Partia narodowo-demokratyczna”. Założycielem jej jest pewien bankier, a jej zabarwienie polityczne ma charakter skrajnie prawicowy. W programie swym nowa partia uprawiająca ożywioną akcję werbunkową, określa się jako wróg socjalizmu.

Monachium. Bawarska Izba Lekarska odbyła swe pierwsze posiedzenie. Wybrano na nim przewodniczącą Izby, którym został dr. Berthold oraz na jego zastępcę, dr. Kellera.

Orkiestra Polskiego Radia z Katowic ma być przeniesiona do Wrocławia

Katowice. — Z kół dobrze poinformowanych dowiadujemy się, iż przygotowywane są dwa rodzaje „zamach” na życie muzyczne Katowic. Chodzi mianowicie o doskonałą orkiestrę symfoniczną Polskiego Radia w Katowicach. Młody dyrygent katowicki, Kalka-Rowicki, z niezwykłym talentem i pracowitością zdołał doprowadzić swój zespół do rzędu najlepszych orkiestr symfonicznych. Jego niedzielne koncerty transmitowane są na całą Polskę i zdobyły sobie już zasłużoną sławę.

Bawiący ostatnio w Katowicach dyrygent amerykański, Franco Autori, uważany za następcę Toscaniego w Metropolitan Opera w Nowym Jorku, oświadczył, iż z wszystkich orkiestr radiowych w Polsce, orkiestra Katowickiego Radia jest jedną z najlepszych. Za pośrednictwem Franco Autori rozpoczną się wkrótce rozmowy na temat transmitowania koncertów symfonicznych Polskiego Radia w Katowicach przez 500 rozgłośni amerykańskich, należących do N. B. C.

Orkiestra ta ma być przeniesiona do Wrocławia, jako orkiestra Radia Wrocławskiego. Obecnie czynione już są starania o zapewnienie członkom orkiestry odpowiednich pomieszczeń we Wrocławiu.

Korespondent „New York Times”, Sidney Gruson, wysłał obszerną recenzję w występie Franco Autori w wrocławskim koncercie

Śluchamy radia

Piątek, dnia 31 stycznia br.
6.00 sygnał czasu i pieśń poranna, 6.05 dziennik poranny, 6.20 gimnastyka poranna, 6.30 muzyka poranna, 6.57 sygnał czasu, 7.05 muzyka poranna, 7.15 siłowe, 7.25 muzyka poranna, 7.35 zapowiedź programu na dzień bieżący, 7.40 koncert poranny, 8.30 informacje ogólnopolskie, 8.40 skrzynka PCK, 8.50 koncert życzeń, 11.30 koncert reklamowy, 11.57 sygnał czasu i hejnał, 12.05 audycja dla świetlic rolniczych, 12.35 „10 minut poezji”, 13.05 koncert zespołu instrumentalnego, 14.00 audycje informacyjne, 14.30 wiadomości sportowe, 14.40 audycja dla dzieci, 15.30 pogadanka sportowa, 15.40 1. audycja z cyklu „Nabożne pieśni muzyczne”, 16.00 dziennik popołudniowy, 16.30 audycja dla chorych, 16.45 głos młodych, 16.55 audycja dla młodzieży, 17.05 „U bagczych przyjaciół”, 17.25 „Sirena przed mikrofonem”, 17.55 z cyklu „Kulturalnego”, 18.07 muzyka wojskowa, 18.30 poradnik językowy, 18.45 muzyka, 19.15 audycja literacka, 19.25 koncert symfoniczny, 21.45 Radiowy Uniwersytet Ludowy, 22.00 kwadrans prozy, 22.15 program na jutro, 22.25 audycja rozrywkowa, 22.50 audycja literacka, 23.10 ostatnie wiadomości dziennika radiowego, 23.30 zapowiedź programu na dzień następnny, 23.35 koncert życzeń, 23.55 streszczenie ważniejszych wiadomości dziennika radiowego, 24.00 zakończenie programu ogólnopolskiego i hymn.

Kazio na spółkę ze Zdichem Pirszelem doprowadzili wreszcie rozgorączkowane bractwo do względnej porządku, zmuszając do milczenia jednych, innym nakazując zdać raport. W kilka minut przebieg walki został odtworzony.

Skrzydło napotkało formację około 15 Focke Wulfów gdzieś koło Cap Griz Nez, już w drodze powrotnej. Nasz dywizjon zaatakował pierwszy, a zaarty Józek znalazł się na czele ataku i spikował pomiędzy Niemców, strzelając do prowadzącej maszyny i siejąc zamieszanie u przeciwników. Zanim jednak reszta naszych zdążyła spłynąć na nieprzyjaciela, dwa Focke Wulfy dopadły Józka z tyłu, zapalając mu maszynę. Nikt nie wiedział, co się z nim później stało, poszedł w dół w płomieniach. Walka toczyła się dalej. Gdy wreszcie wszystko się zakończyło, dwa Focke Wulfy kręciły korkociągi do morza, pływając nieczym pochodnie. Henio Pietrzak i Zdich Langhammer zestrzelili każdy po jednym.

Nastąpiło skrupulatne obliczenie czasu i przebiegu walki i wreszcie ustalono, że Henio był pierwszy i jemu właśnie przypadł ten legendarny „pięćsetny”. Zdich zaliczył sobie pięćset pierwszego.

Samoloty wracały do domu pojedynczo, zbierając się po drodze w sekcje i grupki. Leon Kosmowski starał się dołączyć do takiej sekcji, gdy niespodziewanie zaskoczyły go dwa Focke Wulfy atakując z góry. Leon nie powrócił do bazy i nigdy nie dowiedzieliśmy się, w jak sposób zginął. Prawdopodobnie spoczywa ze swym Spitfirem na dnie Kanalu, gdzie tyłu naszych kolegów znalazło już poprzednio wieczny odpoczynek.

Mimo że wynik był remisowy, mimo że wreszcie zestrzelono tego pięćsetnego, mimo że właśnie nasz dywi-

Polskiego Radia w Katowicach. Recenzja poszła kablem tak, iż już w środę gazety nowojorskie podawały szczegóły katowickiego koncertu.

Matka Franco Autori, mieszkająca we Włoszech, uwiadomiona została specjalną depeszą o koncercie syna w Katowicach. Pani Autori od 26 lat syna swego nie widziała. Mimo olbrzymiej ilości koncertów, dyrygowanych przez Franco Autori, matka jego słyszała go dotąd tylko raz. Drugi raz słyszała więc syna z transmisji Katowickiego Radia. (r)

LICZNIKI 11-13 miejsc

do maszyn buchalteryjnych: „Ideal”, „Continental” oraz mikroskop warsztatowy, kupimy natychmiast: MARIAN PUJDAK, Warszawa, Nowogrodzka 32. (PAP) 405

Dwa parki narodowe

na Pomorzu Zachodnim

Gdańsk (API). Dla ochrony ciekawych obszarów przyrodniczych na Pomorzu Zachodnim projektuje się utworzenie dwóch nowych parków narodowych. Pierwszy z nich ma powstać na terenach ograniczonych na wschodzie miasteczkiem i portem rybackim Łaba na wybrzeżu, na zachodzie miejscowością Ruf. Na terenach tych znajdują się dwa jeziora Gargno i Łaba.

Obszar projektowanego parku obejmuje interesujące i charakterystyczne utwory południowe. Najbardziej niezwykłą jest mierzeja Łabska, długości około 18 km. i szerokości od 1 do 2 km. Mierzeja pokryta jest wędrującymi wydmiami piaszczystymi, dochodzącymi do wysokości 38 mtr. i posiada prawie nieknięta roślinność wydmy.

Album

na konferencję pokojową
Wrocław. Biuro Planu Miasta Wrocławia przygotowało na Konferencję Pokojową czterech ministrów w Moskwie artystyczny album, zawierający szereg map, wykresów i fotografii.

Album przedstawia stopień zniszczenia stolicy Dolnego Śląska w chwili objęcia miasta przez władze polskie i wysiłek Polaków, włożony w odbudowę miasta. (st)

Warszawa (PAP). W procesie Rzepeckiego i towarzyszy po replice prokuratora i obrońców wypowiedzi swe ostatnie słowo oskarżenia.

Osk. Rzepecki, nawiązując do słów swego obrońcy, stwierdza, że ważna jest dla niego decyzja Sądu, jak dalece zdyskwalifikował się politycznie i osobiście. Oskarżony przypomina jeszcze raz okoliczności, w jakich zerwał z Londynem i jak szukał pomocy u wicepremiera Mikołajczyka.

Przechodząc do sprawy powstania WIN-u Rzepecki oświadcza, że WIN powstał pośród konsultacji z wielu ludźmi z podziemia i spoza podziemia. Nazwisk tych ludzi nie wymienia, nie chcąc wybudzać — jak mówi — niezdrowych sensacji.

Oskarżony prosi o uwzględnienie.

Z procesu Rzepeckiego i towarzyszy

Ostatnie słowo oskarżonych

nie zbiegu okoliczności działających w roku 1945. Pięcioletnia wojna musiała wywołać wśród całego społeczeństwa zmniejszenie wrażliwości na wszelkiego rodzaju przestępstwa i uchybienia. To zmniejszenie wrażliwości działało też jakoby wśród oskarżonych w momencie zakładania WIN-u.

W roku 1945 — wywodzi oskarżony — odbywała się w Polsce walka dwóch kierunków. Rząd londyński oddalony o 1.000 km prócz podniecania umysłów i propagandy nie miał innego środka, więc tym gorliwiej go wykorzystywał. Kozłem ofiarnym stali się żołnierze AK. W roku 1945 nastąpiło olbrzymie przegrupowanie w stosunkach wielkich mocarstw, które musiało się odbić i na stosunkach społecznych i politycznych w Polsce. Było to ustosunkowywanie się wzajemne dwóch różnych ustrojów: ginącego kapitalizmu i nabierającego siły ustroju gospodarki społecznej. Rok 1945 był przełomowym w historii Polski.

W tym kiebowisku idei, prądów politycznych i faktów setki i tysiące żołnierzy AK musiało zajmować jak eś stanowisko, to też setki i tysiące żołnierzy AK popełniało przy tym błędy. Błędy niektórych z nich przeszły aż do zwyrodnienia kryminalnego czy politycznego. W tych warunkach trudno było błędów nie popełnić.

Osk. przyznaje, że popełniał

błędy, twierdzi jednak, że w chwili kiedy po powrocie z niewoli wkraczał do konspiracji zdawało mu się, że w dzi dobrze port, do którego chce dopłynąć.

Wreszcie osk. Rzepecki oświadcza: „Na zakończenie proszę Wysoki Sąd, aby wzięł pod uwagę przede wszystkim moje zasadnicze intencje. Proszę o wydanie wyroku, który choć napiętnuje ujemne skutki wykonywanej przeze mnie niewątpliwie błędnej polityki moich mocodawców w pierwszej połowie roku — będzie wyrokiem, który w swojej części kwalifikującej moje postępowanie i określającej karę, pozabawiony będzie momentów hańbiących.

Osk. Jachimiek w krótkim ostatnim słowie stwierdza, że jako karny żołnierz sumiennie i lojalnie wypełnił rozkazy, wykonał również polecenie ujawnienia się i ujawnienia podległych mu agend bez reszty i całkowicie. Z całym zaufaniem składa obecnie swój los w ręce Sądu.

Osk. Zuk rzeka się ostatniego słowa.

Osk. Szczurek stwierdza na wstępie, że wyjaśnił już swoje zasadnicze stanowisko i swój udział w życiu konspiracyjnym. Wobec wyników wyborów dnia 19 stycznia i wobec rycerskich słów prokuratora, oskarżony postanowił naświetlić szerzej w pewnych punktach swą działalność.

Szczurek polemizuje z określe-

niem go jako wtyczki endeckiej w organizacji WIN. Twierdzi, że w powstaniu był uważany za komunistę, a w najlepszym razie za bardzo czerwonego. Przytacza jako dowód fakt, że po upadku powstania proponowano mu rozmowę z ludźmi z AK na temat koordynacji konspiracyjnej roboty wojskowej wobec faktu zatrzymania się frontu. Okulicki na rozmowę tę nie pozwolił.

Osk. przyznaje, że organizacja NOW, w której był dowódcą dwóch okręgów powstała z elementów partyjnych Str. Nar.

Szczurek podkreśla, że traktowany był w śledztwie przyzwolnicie i stwierdza że wzruszeniem, że słowa, którymi obdarza go prokurator za działalność w okresie okupacji nie spotkały go nigdy ze strony przełożonych i najwyższej w życiu sobie je ceni.

W zakończeniu osk. stwierdza: „Pozostało mi tylko powiedzieć, że śledztwo, przewód sądowy, stanowisko pana Prokuratora i wojska Narodu, wyrażona w wyborach dnia 19 stycznia zmieniła moje nastawienie i moją mentalność.

I jeżeli tak, jak mówiłem na początku, obojętne mi było, co Wysoki Sąd myśli o mnie i o moich podwładnych — tak teraz ta rzecz nie jest mi obojętną, ponieważ uwierzyłem w sprawiedliwość polską, w którą nie wierzyłem i uwierzyłem, że moi przeciwnicy polityczni, ci którzy prowadzą politykę państwową, za prowadzą Polskę w przyszłość wielką i świetlaną.

Osk. Leski twierdzi, że za czynny swoje poniesie odpowiedzialność.

Osk. Rybicki mówi, że wniósł sk. prokuratora w sprawie kary dla niego postawił go w przykrym położeniu, bo wyglądał to tak jakby miał teraz zbierać procenty z kapitału włożonego w walkę o niepodległość. On takich procentów nie chce zbierać bo — jak mówi — zawdzięczałby to swoim chłopakom, którzy dziś leżą na cmentarzu.

Osk. wyraża wdzięczność Sadowi za stworzenie atmosfery, w której mógł mówić w Sądzie wszystko co myślał i czuł. Nikt z oskarżonych nie był ani razu przywołany do porządku, bo wszyscy rozumieli, że jest to chwila, kiedy trzeba mówić prawdę.

Osk. opowiada o wstrząsie jaki nastąpił, gdy przyszło z Londynu słynne żądanie zorganizowania 11 punktów wywiadowczych. Osk. zastanawiał się wówczas: „Czy oni naprawdę uważają nas za takich szubrawców skończonych, że śmieli postawić nam takie propozycje”. Osk. oświadcza z naciskiem, że odebrał od tych metod całkowicie, bo uważa, że każdy uczciwy Polak musi się od tych metod odciąć. Rybicki dodaje: „Dalby Bóg, aby te słowa, które mówię, doszły do tych chłopaków, którzy tkwią w konspiracji, żeby zrozumieli, że tam, gdzie nie ma uczciwości i moralnej etyki, tam gdzie jest brud, tam i siusznosc musi zaginać”.

Osk. Gołębiowski twierdzi na wstępie, że sylwetka jego jaką dał prokurator jest zniekształcona. Na dowód, że jego działalność nie była taka, jak to mówił prokurator, przytacza różne fakty z terenu. Twierdzi, że do rozładowania lasów przystąpił kiedy nie było jeszcze formalnego rozkazu w tym kierunku.

Na zakończenie osk. Gołębiowski płacząc oświadcza, że nie twierdzi, iż w jego działalności nie było grzechu. Grzeszyłem — mówi oskarżony — ale żaluję, dla tego też ośmielam się prosić Wysoki Sąd o względnosc.

Osk. Sanojca oświadcza, że we wrześniu 1945 r. wydawało mu się, że WIN może być pożyteczny, przekonał się jednak, że stał się szkodliwy. Osk. tłumaczy, że uległ zamętowi, jaki był szerzony w społeczeństwie. Fala wydarzeń politycznych nie wysunęła go w nadzieję nowej budowy, lecz zepchnęła go w podziemie — oczekuje więc sprawiedliwej kary.

Osk. Muzycka opisuje obszerne swą działalność w okresie przedwojennym i wojennym, starając się wykazać, że nie był sanatorem, lecz był zawsze demokratą. W konkluzji wyraża warę, że sprawiedliwy wyrok Sądu pozwoli mu wrócić w szeregi tych ludzi, którzy w codziennym trudzie budują gmach nowej, lepszej i mocnej Polski.

Osk. Małesa oświadcza, że do wyjaśnienia złożonych w toku śledztwa i przewodu sądowego nie ma nic do dodania i prosi o sprawiedliwy wyrok.

Przewód sądowy zamknięto. O. ogłoszenie wyroku nastąpi w poniedziałek o godz. 12.

Drugim projektowanym parkiem jest park pomorsko-wolyński na wyspie Wolyń, na której leżało legendarne miasto Winst. Większość wyspy pokryta jest pięknymi lasami. Projektowany park narodowy, obejmie środkową leśną część wyspy. Osk. parku obejmować będzie 5.000 ha.

Za najlepsze osiągnięcia

Sztandar pracy w Cementowni „Szczakowa”

Szczakowa. W największej w Polsce cementowni w Szczakowej, zatrudniającej w chwili obecnej około 1800 pracowników, odbyła się uroczystość przekazania załozce przedniego sztandaru pracy, ufundowanego przez Zjednoczenie Fabryk Cementu Rzeczypospolitej Polskiej w Sosnowcu — za najlepsze osiągnięcia w dziedzinie produkcji i wydajności pracy.

Załoga cementowni Szczakowa osiągnęła w czwartym kwartale roku ub. produkcję równą 109 proc. planu produkcyjnego. Stanowiło to 58.830 ton klinkru i 53.055 ton cementu, tj. około 90 proc. wytwórczości cementowni w roku 1938

— okresie największego nasilenia ruchu budowlanego przed wojną.

W uroczystości przekazania sztandaru zwycięskiej załozce wzięli udział przedstawiciele władz przemysłowej cementowego z naczelnym dyrektorem Zjednoczenia inż. Saperem na czele, przedstawiciele OKZZ z Katowic i Krakowa oraz sekretarz Zarządu Głównego robotników i pracowników przemysłu budowlanego w Warszawie Molendowicz.

Wreczając sztandar pracy cementowni Szczakowa dyr. Saper przekazał wszystkim robotnikom i pracownikom za kładu podziękowanie Ministra Przemysłu za wysiłki w pra-

cy, stawiając „Szczakową” na czele cementowni w kraju.

Imieniem załogi przejął sztandar poczet, złożony z najstarszych pracowników cementowni, po czym chorąży Sobkiewicz, złożył na ręce dyr. naczelnego inż. Saperem zapewnił, że załoga doloży wszelkich starań, aby i w przyszłości okazać się godną zaszczytnego wyróżnienia.

Z przekazaniem sztandaru pracy połączone były uroczystości otwarcia i poświęcenia nowego obszernego domu kultury dla pracowników cementowni oraz poświęcenia sztandaru Związku Zawodowego pracowników przemysłu cementowego w Szczakowej.

niły się tęczowym blaskiem w ostatnich promieniach słońca, zagląającego ciekawie przez szerokie okna. W rogu pokoju spoczęły dostoje i pękate baryłki piwa, a szeregi pustych kieliszków wyciągnęły się rzędem, jak na paradzie, niecierpliwie oczekując, aż wybijie ich czas.

Za dwie godziny zaczynała się sylwestrowa zabawa, za godzinę Skrzydło wracało z operacji.

Zmrok zapadał, gdy nad lotniskiem pojawiły się pierwsze maszyny, zamiast zwykłej defilady trzema dywizjonami, zamiast zwartych formacji przewalających się wyciem silników ponad męssa, w powietrzu kręciły się pojedyncze samoloty, nadlatujące w rozsypane sekcjami po dwa lub cztery Spitfire'y. Znak był to nieomylny, że coś się musiało wydarzyć podczas lotu, musiało dojść do spotkania z Niemcami.

Przerwałem śpiesznie fachową pogawędkę z Bishopem, pozostawiając go zadziwionego przy niedokończonym kieliszku whisky i ruszyłem na dispersal. Jeśli było spotkanie, na pewno były walki. Jeśli były walki, powinny być zwycięstwa. Jeśli zaś były zwycięstwa, to najprawdopodobniej zestrzelono tego pięćsetnego szkopa, o uśmiercenie którego nasze dywizjony zabiegały od dawna.

Tak się złożyło, że cyfra zestrzelonych przez polskich pilotów nieprzyjacielskich stanęła na 499 i od prawie dwóch miesięcy nie mogła ani rusz podnieść się do góry. Chęci były, nie było natomiast Niemców w powietrzu. Wszystkim zależało na tym pięćsetnym, każdy dywizjon starał się by właśnie jemu zaszczyt przypadł w udziale. Gdzieś w mrocznych gabinetach sztabu w okolicach Victoria postanowiono przecie, że z zestrzelenia pięćsetnego Niemca zrobi się prawdopodobnie wydarzenie dnia, suk-

Przed rozpoczęciem nauki

Zbiórka na potrzeby W. S. H.

Wrocław. Jak już donosiliśmy, zarządzeniem władz szkolnych zo stała powołana do życia w stolicy Dolnego Śląska W. S. H., która rozpoczęła już wpisy kandydatów i w najbliższym czasie nastąpi otwarcie roku szkolnego.

W. S. H. wrocławska ma na razie charakter prywatny i opiekuje się nią Tow. Popierania Nauk Ekonomicznych, na czele którego stoi wojewoda wrocławski, mgr. Stanisław Piaskowski.

Zarówno studenci, jak i sama szkoła odczuwają liczne braki, na zaspokojenie których nie ma odpowiednich funduszy. Ta katastrofalna sytuacja materialna uczelni, zmusza zarząd do zwrócenia się do ofiarności społeczeństwa, które z tak wielkim zrozumieniem przyjęło fakt uruchomienia szkoły. W dniach 1. i 2. lutego, studenci szkoły urządzają zbiórki uliczną na potrzeby W. S. H., oczekując od miejscowego społeczeństwa wydatnego poparcia.

Katastrofa samochodowa

Wrocław. Na szosie Koźuchów — Nowa Sól wydarzyła się wielka katastrofa samochodu Dawa Samochód Państwowych Zakładów Przemysłu Liniarskiego z Nowej Soli, prowadzony, jak wykazało śledztwo, przez kierowcę z nadmierną szybkością, wpadł na zekrecie do przydrożnego rowu, obok wsi Lubusnica.

Jedna osoba poniosła śmierć na miejscu, 5 osób natomiast, znajdujących się na wozie, zostało ciężko rannych. Kierowca zbiegł. Władze M.O. wszczęły za nim pościg.

Opiekun szkoły, woj. Piaskowski, wpłacił na konto Bratniej Pomocy W. S. H. kwotę 10 tys. zł., wzywając członków Towarzystwa, wiceprezydenta Podgórskiego, dyrektora Izby Przemysłowej — Handlowej, dr. Bluma i dyrektora „Spolem” Karpowskiego do zadeklarowania odpowiednich sum na ten cel. (st)

Kronika milicyjna notuje

Seria przestępstw we Wrocławiu

Wrocław. Stanisław Ratajezyk, zam. przy ul. Zeromskiego 19, zo stał przez 1 komisariat M. O. od dany do ukarania Komisji Spec.

Czesław Staszewski, podejrzany o kradzież materiałów elektrotechnicznych na szkodę Fabryki Elektrotechnicznej przy ul. Traugutta 80, został odesłany do prokuratora Sądu Okręgowego.

Komisariat 3 M. O. we Wrocławiu zatrzymał Władysława Wilę zam. w dzielnicy Kowale przy al. Bruknera 271, przy którym podczas rewizji osobistej znaleziono bagnet. Władze prowadzą śledztwo w tej sprawie.

Pracownik pow. koła Zw. Inwalidów we Wrocławiu, Jan Lewicki, wychodząc z budynku Związku, przewrócił się w drzwiach, doznając skutkiem uderzenia głową o posadzkę ciężkich obrażeń ciała. Po upływie pół godziny, nieszczęśliwy zmarł.

Władze M. O. dostawiły do Sa

Surowe wyroki Sądu Wojskowego

we Wrocławiu

Tym razem na ławie oskarżonych zasiadło 3 członków bandy, oraz 8 osób, utrzymujących z nimi kontakt.

W wyniku rozprawy, sąd skazał członków bandy: Zygmunta Wadowskiego na 6 lat więzienia i utratę praw publicznych na lat 3, Władysława Hoszowskiego na 6 lat z pozbawieniem praw na okres 4 lat, Jana Sorbieckiego na 5 lat i 2 lata pozbawienia praw. Za utrzymywanie łączności z członkami organizacji, udzielanie im pomocy i niezameldowanie władzom sąd skazał: Marię Wichlińską na 3 lata więzienia z pozbawieniem praw publicznych na 1 rok, Helenę Pach na półtora roku więzienia (1 rok pozbawienia praw), Jarosława Stanickego na 3 i pół roku (2 lata pozbawienia praw), Franciszka Moleckiego na 4 lata (rok pozbawienia praw), Marcellego Ratajezyka na 3 lata (2 lata pozbawienia praw), Franciszka Borocho na 4 lata (2 lata pozbawienia praw), Michała Jankowlewa na dwa i pół roku (rok

pozbawienia praw), oraz Michała Hanusza na 2 lata więzienia z pozbawieniem praw na 1 rok.

Ten sam Sąd Wojskowy rozpatrywał również dalszy ciąg sprawy bandy rabunkowej, grającej w pow. kłodzkim. Przywódca tej bandy, której poparcia udzielali członkowie PSL., Kajda, został przed dwoma tygodniami skazany na karę śmierci.

Tym razem na ławie oskarżonych zasiadł Eugeniusz Morong, który we wrześniu ub. roku wstąpił do bandy dezertera z WP. Kajdy, i jako członek tej bandy prowadził działalność, skierowaną przeciwko ustrojowi demokratycznemu Państwa. Bandyta skazany został na 15 lat więzienia.

Prócz niego na ławie oskarżonych zasiadło 6 osób, oskarżonych o udzielanie pomocy bandzie.

W wyniku rozprawy, zostali skazani: Wojciech Grodny na 7 lat więzienia, Walenty Pilecki na 6 lat, Leon Browiński na 5 lat, Stefan Zaremba — 2 lata, Jan Padykula — 2 lata oraz Bronisław

7 bandytów pod kluczem

Likwidacja groźnej szajki rabusiów

Wrocław. Władze M. O. i U. B. zlikwidowały ostatnio na terenie powiatu sycowskiego i kępińskiego groźną bandę rabunkową, grającą od dłuższego czasu w tych okolicach.

Ujęto 7 członków bandy, mianowicie: Stefana Króla, Leona Wiczerorka, Franciszka Oszczędę, Franciszka Pokorę i Józefa Kicla, mieszkańców pow. kępińskiego.

go. Pozostali członkowie bandy, mianowicie przywódca Antoni Król, oraz Paweł Kłoczek, również z pow. Kępno, nie zostali do tychczas ujęci.

Banda, grasująca od września ub. r. ma na sumieniu 9 napałów rabunkowych z bronią w ręku na mieszkaniach prywatnych oraz na sklepy spółdzielcze, m. in. na sklep Spółdzielni Rolniczo-Handlowej w Sycowie.

Sprawa ujętych członków bandy, po przeprowadzeniu śledztwa, zostanie przekazana Sądowi Wojskowemu we Wrocławiu.

Zginęły puchary przeznaczone dla mistrza Polski w hokeju

Łódź. W nocy z niedzieli na poniedziałek w pociągu, jadącym z Łodzi do Krakowa, ktoś z podróżnych przez pomyłkę zabrał przedstawicielom Polskiego Związku Hokeja Lodowego te cztery z dwoma pucharami, przeznaczonymi dla tegorocznego mistrza i wicemistrza Polski w hokeju, którzy mieli być wylonieni po grze Wisła—Cracovia w Krakowie.

PZHL zwraca się za pośrednictwem prasy do tego podróżnego, by zechciał ją zwrócić, w którejkolwiek redakcji pisma względnie — Polskiemu Związkowi Hokeja na Łódzie w Krakowie ul. Wenecka 3/4.

Harcerstwo w Międzyzlesiu

Wrocław. Z końcem ub. roku Koło Z.H.P. w Międzyzlesiu stworzyło własnymi siłami bibliotekę dla swych członków. Ponadto powstała tu sekcja pingpongowa i obecnie harcerze kompletują harcerski sprzęt wycieczkowy. Proszą o pomoc w uzupełnieniu biblioteki. Chodzi szczególnie o podręczniki harcerskie. Harcerze tutejsi, to przeważnie repatrianci z Jugosławii, Dalekiego Wschodu, a więc b. ubogim element — częstokroć nie będący w stanie opłacać nawet składek członkowskich.

Kronika lokalna

W JELENIEJ GÓRZE —

Redakcja i Administracja mieści się przy ul. Kolejowej 18, telefon 22-00.

W WAŁBRZYCHU —

Redakcja i Administracja mieści się przy ul. Marszałka Stalina 2, obok pl. Grunwaldzkiego.

Świdnica. W Świdnicy woj. wrocławskiego istnieje jedyna na Dolnym Śląsku fabryka szpilek i drutów trykotarskich. Wartość produkcji przekracza już milion zł miesięcznie. Fabryka zatrudnia ponad 1100 pracowników.

Wałbrzych. Staniem zabkowskiego powiatowego Komitetu Opiek Społecznej i Powiatowego Zarządu Samopomocy Chłopskiej, we wsich Proczany i Przedborów pow. Zabkowice, zorganizowane zostały dla dziewcząt dwumiesięczne kursy kroju i szycia. W tej chwili z nauki korzysta około 30 dziewcząt.

Wałbrzych. Niedawno w Zabkowicach Dolnośląskich powstała Państwowa Wytwórnia Urządzeń Teletechnicznych.

Jest to już 17-ta wytwórnia (nie licząc dwóch kopalni) na terenie zabkowskiego powiatu, który urasta do roli wielkiego i poważnego okręgu przemysłowego.

Wałbrzych. W połowie miesiąca stycznia b. r. w Kłodzku staraniem Obywatelskiej Ligi Kobiet zorganizowane zostały kursy księgowości i esperanto. Ponadto w tym samym czasie kłodzka Liga Kobiet urządziła dla dziewcząt kursy kroju i szycia.

Wałbrzych. Ostatnio przy ZZZK Kłodzko, otwarta została świetlica i obecnie jest w stadium organizacji Teatr amatorski tutejszego Z.Z.K. Ponadto już od dłuższego czasu istnieje przy ZZZK Sekcja Kulturalno-Oświatowa i sekcja szachowa, pingpongowa i KKS piłki nożnej. Ten ostatni w ub. roku, w czasie rozgrywek o mistrzostwo Kłodzka — zdołał być puchar.

Wałbrzych. (Mch) Międzyzleska Straż Ochrony Kolei, w okresie 1946 r., ukarała przeszło 100 osób mandatami karnymi za różne wykroczenia przeciwko porządkowi na kolejach.

Wałbrzych. Niedawno kłodzki Hufiec Z.H.P. urządził w Międzyzlesiu kurs dla drużynowych i zastępowych Z.H.P., kłodzko-bystrzyckiego podokręgu. Kursa przeszło 300 harcerzy, w czym 6-ciu międzyzleskich druhów. (M. ch.)

Narciarze nie zawiedli

Polska na II miejscu w Davos

Davos (ob. w.). Na zakończenie akademickich mistrzostw świata w sportach zimowych, które odbywały się od dwóch tygodni w Davos, odbył się otwarty konkurs skoków z udziałem zawodników polskich. Konkurs ten zakończył się jeszcze jednym sukcesem Polski, która po sklasyfikowaniu wyników w skokach wysunęła się zdecydowanie na drugie miejsce w klasyfikacji ogólnej za Austrią, a wyprzedzając Szwajcarię.

Na 36 zawodników zgłoszonych do konkursu skoków, stanęło na starcie 12 zawodników.

Pierwsze miejsce zdobył Delekart (Austria) — skoki 60, 68 i 64 m. (nota 326,7). Na drugim miejscu uplasował się Taavitsai-

nen (Finlandia) mając skoki 56,5 59 i 61 m. (nota 304,7).

Z zawodników polskich pierwszy był Samek, który uplasował się na 4 miejscu w konkursie, mając skoki 56, 58 i 61 m. (nota 294). Drugi zawodnik polski Dziezdzie, zajął piąte miejsce, mając skoki 53, 54 i 58 m. (nota 288,2).

Po uwzględnieniu wyników w konkursie skoków została ustalona końcowa klasyfikacja mistrzostw.

Pierwsze miejsce zdobyła Austria — 56 pkt. przed Polską — 40 pkt. i Szwajcarią — 34 pkt.

Zajęcie przez Polskę drugiego miejsca w klasyfikacji ogólnej akademickich mistrzostw świata, uważać należy za wielki sukces, tym bardziej, że ekipa polska była nieliczną w przeciwieństwie do innych liczebnie silniejszych i reprezentujących wszystkie gałęzie sportów zimowych.

ces propagandowy. Pięćset maszyn nieprzyjacielskich, nie licząc tych zestrzelonych w Polsce i Francji, co przecież znaczyło, było poważnym wkładem do wysiłku Aliantów. Miały więc być dekoracje, przemówienia, re-

Bohdan Arci: MESSERSCHMITZ W SŁOŃCU

Norwegia — Szwecja 120,5 — 99,5 pkt.

O s i o. Na torze lodowym na stadionie Biolet, został rozegrany międzypaństwowy mecz łyżwiarski w jeździe szybkiej między Norwegią i Szwecją. Mecz zakończył się zwycięstwem Norwegii w stosunku 120,5 pkt. : 99,5 pkt.

Wyniki meczu:
500 mtr.: 1) Larsson (Szwecja) — 44,3 sek., 2) Johansen (Norwegia) — 44,7 sek., 3) Martinsen (Norwegia), 4) Lundberg (Norwegia), 5) Soiffart (Szwecja) — 44,8 sek.

1.500 mtr.: 1) Johansen (Norw.) — 2:21,6, 2) Matisen (Norw.) — 2:22,4, 3 i 4) Soiffart (Szwecja) i Lundberg (Norw.) — 2:23,2, 5) Hedlund (Szwecja) — 2:23,5.

3.000 mtr.: 1) Lundberg (Norw.) — 5:00,4, 2) Hedlund (Szwecja) — 5:00,8, 3 i 4) Soiffart (Szwecja) i Hebbe (Norw.) — 5:03,3, 5) Johansen (Norw.) — 5:03,5.

5.000 mtr.: 1) Hedlund (Szw.) — 8:31,3, 2) Soiffart (Szw.) — 8:37,7, 3) Matisen (Norw.) — 8:39, 4) Lundberg (Norw.) — 8:41,4, 5) Martinsen (Norw.) — 8:42,2.

Praga. W niedzielę odbyły się w Pradze na Weltawie łyżwiarskie mistrzostwa Czechosłowacji.

W jeździe szybkiej mężczyźni I miejsce zajął Kojark („Czeska Slavia” Praha), zdobywając tytuł mistrza Czechosłowacji.

Tytuł mistrzowski w jeździe kobiet uzyskała Vokorkova.

Nowy rekord świata

Kopenhaga. (obsł. w.). Plywaczki duńskie Harupl, Sönesen i Nathansen ustaliły w Kopenhadzie nowy rekord światowy w sztafecie 3x100 jardów, uzyskując czas 3,26 min.

porterzy i fotografowie, artykuły w prasie i pogadanki w BBC¹).

Mijał jednak dzień po dniu, tydzień po tygodniu, a cyfra na tablicach statystycznych wciąż wynosiła 499. Skrzydło latało na operacje, co dzień kręciliśmy się ponad brzegami Francji, zapuszczając się coraz dalej w głąb lądu, lecz spotkań w dalszym ciągu nie było. Twarze dowódców zaszpełniały się coraz bardziej, w mrocznych gabinetach sztabu w okolicach Victoria bębniło niecierpliwie palcami po wypoliturowanych stołach, reporterzy ostrzyli ołówki, dekoracje pokrywały się kurzem w pluszowych pudełkach, 499 i ani kroku dalej! Niemcy byli niezwykle nieuprzejmi i złośliwi.

W dispersalu wrzało. Na twarzach pilotów malowały się zmienne uczucia. Nastrój był gorący. Słowa, zdania, niedokończone i nierozpoczęte zwroty krzyżowały się w powietrzu. Niesposób było wyłowić coś z tego chaosu.

— Pierwszą serię oddałem z 200 jardów, zaczął dytmic. Po drugiej zapalił się i poszedł korkociągiem..

— Gdzie Józek?
— Cholera ale mi uciekał..
— „wyskoczył, mówię wam, wyskoczył ze spadochronem. Maszyna mu się paliła..

— Leon Kosmowski? Co się z nim stało?
— Oddaj, chacie rękawice, przecież znaczone..
— Józek Gil nie wrócił!
— Dajże wreszcie tego papierosa..
— Widziałeś Focke Wulfa? Palił się..
— „czterech atakowało, nie było czasu..
— Nie znasz się na sylwetkach? Focke Wulfy były..

*) BBC — brytyjskie radio.

Pod włos...

Sprawy Polaków

Od znanego detektywa amerykańskiego Nata Pinkertona otrzymaliśmy ostatnio następujący list:

„Dear Sirs!

Z prawdziwym zainteresowaniem, zrozumiałym dla każdego, kto zajmuje się sprawami detektywistycznymi, przeczytałem w numerze 27 „Trybuny Robotniczej” z dnia 27. stycznia br. duże ogłoszenie tej treści:

„Kolejarze! Uwaga! Kolejarze! Nagrodę z 10.000 wypłaci

Zjednoczenie Przemysłu Chemii Stosowanej w Krakowie, Lenartowicza 13 temu, kto odnajdzie lub przyczyni się bezpośrednio do odnalezienia zaginionej przesyłki kolejowej wagonu nr 76240 wysłanego pod adresem: Vogt i Ska — Śląski Przem. Smerglowy, do stacji Wapienica, koło Bielska, zawierającego 140 beczek — 15400 kg proszku szmerglowego koloru zielonawego, pochodzenia szwedzkiego.

Przesyłkę wysłano dnia 29. listopada 1946 pociągiem nr 9468 z Gdyni, zaginęła na przestrzeni pomiędzy stacjami kolejowymi: Gdynia — Port — Wapienica.

Równocześnie ostrzega się

przed kupnem całości lub części wymienionej przesyłki.

Informacje kierować do Zjednoczenia Przemysłu Chemii Stosowanej w Krakowie, Lenartowicza nr 13”.

Niniejszym więc zawiadamiam, iż jako zawodowy detektyw, pasjonujący się tego rodzaju zagadkami, jestem gotów udzielić kilku fachowych wskazówek, które mogłyby się przyczynić do wyjaśnienia całej zagadki zaginięcia wagonu nr 76240.

W myśl starej słodkiej zasady rzymskiej: „Cui prodest?” musimy się naprzód zastanowić, na co komu był potrzebny proszek szmerglowy, i to aż w takiej poważnej ilości 15.400 kg? Wprawdzie z mego bogatego doświadczenia wiem, iż ludzie potrafili skraść wszystko (w Kansas City w r. 1903 skradziono raz niejakiemu R. C. Hopkinsowi dwa puście pudełka od zapalek, a w r. 1911 znowu w Algeiras (Hiszpania) skradziono Donnie Elwirze Martinez polamaną i podartą oraz zupełnie nieużyteczną siatkę na motyle, zaś w 1929 roku skarżył się Bulawayo (Unia Płd.-Afrykańska) Jonathan Edward Bing, że mu ktoś ukradł piątą klepkę) — niemniej jednak lu-

dzie kradną na ogół rzeczy pożyteczne, praktyczne oraz dające się łatwo spieniężyć.

Wątpię więc bardzo, czy kradzież całego wagonu z proszkiem szmerglowym, mimo, że pochodzenia szwedzkiego, nastąpiła z tego powodu, iż to był właśnie proszek szmerglowy, a nie co innego. Proszku szmerglowego dzisiaj się już nie kradnie. Ostatni raz mianowicie skradziono proszek szmerglowy na Sumatrze w r. 1892, jako że tamtejsi tubylcy uważali, iż nim się świetnie wywabia brud z paznokci. Od czasu jednak, gdy wynaleziono inne na to środki, nawet na Sumatrze zarzucono stosowanie proszku szmerglowego do owych celów, a tym samym przestano go kraść.

Raczej więc jestem skłonny przypuszczać, że 140 beczek z proszkiem szmerglowym zaraz po wyładowaniu w Gdyni wzięto za 140 beczek, ale z czym innym. Może myślimy, że tam są bekonki, może że masło, może że nafta, może że złoto, a może że skóra — dość na tym, że postanowiono ten drogocenny ładunek, jak to się mówi w Brazylii, „zorganizować”. No i gdzieś na trasie Gdynia — Wapienica go zorganizowano. Razem, rzecz jasna, z wagonem.

Potem zaś, gdy się okazało, że to tylko jest proszek szmerglowy, skłócił proszek z wagonem równie-

Z kolei postąpiono prawdopodobnie tak:

Albo cały ładunek wyrzucono, albo go też sprzedano jako masło, naftę, bekonki, czy nawet włosy anielskie. Dlatego też nie należy szukać nigdzie proszku szmerglowego, jako takiego, lecz wyżej wymienionych, lub innych towarów, występujących w postaci proszku szmerglowego!

Natomiast, jeśli chodzi o wagon, to na pewno nosi on już dawno inny numer.

Podobny wypadek zdarzył się zresztą w 1925 roku w Mandżurii, gdzie nieznaną sprawę skradli wórek cementu, myśląc, że to jest wórek z mąką, a potem go sprzedali jako wórek z cukrem. Wagon jednak przy tym żadnego nie skradli.

Mając nadzieję, że moje skromne uwagi przyczynią się nieco Zjednoczeniu Przemysłu Chemii Stosowanej do wyświelenia sprawy, oświadczam, że czynię to zupełnie bezinteresownie, jako że dla 10.000 zł nie opłaca mi się osobiście szukać 140 beczek z proszkiem szmerglowym, a do tego jeszcze i wagonu.

Yours truly
Nat Pinkerton“.

List ten opublikowaliśmy z t. zw. obowiązku dziennikarskiego i oczekujemy dalszych jego następstw (t. zn. listu, nie obowiązku).

Niejaki X.

Zakład dla ociemniałych inwalidów

Jeszcze 70 wolnych miejsc

Poznań. Realizując szeroko zakreślony plan produktywizacji inwalidów wojennych droga przysposobienia do pracy i szkolenia — Główny Urząd Inwalidzki postanowił otoczyć szczególną troską inwalidów ociemniałych, tworząc dla nich specjalny zakład, z szeregiem działów szkolenia zawodowego. Zakład taki powstał w Głuchowie pod Poznaniem. Przyjmowani są na kształcenie inwalidzi, którzy stracili wzrok wskutek działań wojennych lub w związku z przeżyciami w obozach koncentracyjnych i t. p.

W Głuchowie uruchomione są następujące działy: trykotarstwo, tkactwo, szewstwo, introligatorstwo, koszykarstwo, masaż, nauka muzyki, obsługa stacji telefonicznych itp. Odbywa się również nauka pisma dla ociemniałych (syst. Braille'a), jak również brama jest pod uwagę możliwość judywidualnego kształcenia inwalidów w gimnazjach i liceach.

W tej chwili w Głuchowie jest wolnych 70 miejsc. Penjonariusze prócz bezpłatnej nauki, mają zapewnione bezpłatne pełne utrzymanie i za-

spokojenie wszystkich potrzeb kulturalnych i materialnych.

Z uwagi na to, że wiadomość o zakładzie Głuchowskim nie jest jeszcze dostatecznie rozpowszechniona, Gł. Urząd Inwalidzki wzywa za pośrednictwem prasy, radia i instytucji inwalidzkich do zgłaszania ociemniałych kandydatów na kształcenie w Głuchowie. Listy należy kierować albo do Głuchowa pod Poznaniem (poczta Czempin): Państwowy Zakład Szkolny dla ociemniałych inwalidów wojennych, lub p. a. — Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w Warszawie — Główny Urząd Inwalidzki.

29 milionów złotych na Daninę Narodową

Wrocław. W akcji spłacania Daniny Narodowej na rzecz odbudowy Ziemi Odzyskanych, Dolnośląskie Zjednoczenie Przemysłu Węglowego wpłaciło 25.860.124 zł. Pracownicy umysłowi tego Zjednoczenia wpłacili 815.919 zł, pracownicy fizyczni natomiast — 2.775.015 zł. Łącznie wpłacono 29.451.060 zł. (st)

Buchalterów

samodzielnych poszukuje zaraz do pracy w Gliwicach
ZJEDNOCZENIE PRZEM. FARB I LAKIERÓW
Gliwice, ul. Studzienna 8 (PAP) 444

Ostrzega się

przed nabyciem motocykla marki „Zündapp” o pojemności 197 cm, Nr silnika i Nr podwozia 237601, Nr rej. N-76018, który został skradziony 20 stycznia br. Państwowej Fabryce Superfosfatu „UBOCZ” w Ubocz, koło Gryfogóry. (PAP) 422

CENTRALA ŻELAZA I STALI

poszukuje:
2 referentów sprzedaży do działu stali szlachetnej.
Wymagane wykształcenie handlowe oraz praktyka. — Zgłoszenia przyjmuje Wydział Personalny Centrali Hutniczych, Katowice, ul. Powstańców 50. (PAP) 437

PAŃSTWOWE ZJEDNOCZENIE PRZEMYSŁU KONSERWOWEGO

CENTRALA HANDLOWA
Oddział w Bytomiu
ulica Chrzanowskiego 1b.
Telefony: nr 24-66 i 532-44

zakupi natychmiast około

30 ton gorczycy żółtej

oraz (PAP) 435

1 tonę gorczycy czarnej

W i a d o m o ś ć telefoniczne lub listownie.

J. TERLECKI Wytwórnia świeczników elektrycznych
KRAKÓW, Chocimska 35 — Krakowska 35

Do wszystkich Właścicieli i Administratorów domów w Bielsku i Białej Krakowskiej

Zjednoczenie Przemysłu Maszynowego — Fabryka Pędni i Maszyn (dawn. „BENN”) — Bielsko, ul. Rzeźnicza nr 41:

poszukuje mieszkań

dla swych pracowników za zwrotem kosztów remontu. — Zgłoszenia prosimy kierować pod adresem Fabryki. (PAP) 421

Poszukujemy

inżyniera odlewnika

względnie (PAP) 407

inżyniera mechanika

z praktyką odlewniczą na stanowisko kierownika odlewni. Mieszkanie służbowe. — Warunki do omówienia. Oferty z życiorysami i ewentualnie świadectwami prosimy kierować do Zakładów Przemysłowych St. Weigt, Łódź, ul. Senatorska nr 7-9. — Tel. 109-06

KSIĘGARNIA „CZYTELNIK”

Sp. Wyd.
Katowice, 3-go Maja 12

Poleca nowości:

- KISIELEWSKI ST. — Sprzysiężenie. — Powieść, str. 367 zł 350.—
 - LONDON J. — Wyga (Kurzawa Bellew) — Powieść, str. 206 zł 280.—
 - LUKASIEWICZ ST. — Nauczyciele. — Powieść, str. 357 zł 380.—
 - MAKUSZYŃSKI K. — Bezgrzeszne lata. — Wydanie nowe, str. 198 zł 350.—
 - MEISSNER J. — Na afrykańskim szlaku. — Opowiadania lotnicze, str. 206 zł 290.—
 - FUTRAMENT J. — Rzeczywistość. — Powieść, str. 523 zł 600.—
 - SATANOWSKA-DROZDZ Z. — Niewydeptane ścieżki. — Ze wspomnień partyzanckich, str. 304 zł 300.—
 - Z WYDAWNICTWA „POLIGRAFIKA”**
 - CYGANOWSKI J. — Zarys gramatyki jęz. polskiego, str. 70 zł 50.—
 - CZERWIŃSKI M. i PASZKOWSKI K. — Warszawa bohaterką 1939—1945. Antologia poezji i prozy, str. 191 zł 300.—
 - EMERSON H. — Dwanaście zasad wydajności pracy, str. 86 zł 90.—
 - LITERATURA NA EMIGRACJI — ANTOLOGIA „Nowej Polski” pod red. A. Słonimskiego, str. 380 zł 550.—
 - MUSZYŃSKI J. DR. — Uprawa i zbiór roślin leczniczych, str. 138 zł 200.—
 - MUSZYŃSKI J. DR. — Ziołolecznictwo i leki roślinne (Fytoterapia), str. 284 zł 350.—
 - PASZKOWICZ A. — Wróciłem z Mauthausen, str. 39 zł 40.—
 - PASZKOWSKI K. — Pruszków 1944, str. 34 zł 40.—
 - PIOTROWSKI J. — Ojciec cudzych dzieci... — Wspomnienie o „starym doktorze” Januszu Korczaku, str. 55 zł 70.—
 - PLAŻEWSKI J. — Fotografowanie nie jest trudne, str. 219 zł 480.—
 - ROJEWSKI J. i HERTZ P. — Z naszej łoży. (O teatrze), str. 143 zł 200.—
 - SŁOMCZYŃSKA J. MARJA KONOPNICKA. — Życie i twórczość, str. 285 zł 350.—
 - SŁOMCZYŃSKI M. — Kuźnia w lesie. — Książeczka obrazkowa dla dzieci zł 80.—
 - SŁOMCZYŃSKI M. — Leśna szkoła. — Książeczka obrazkowa dla dzieci zł 80.—
 - SMOLARSKI M. — Pogodny świątek. — Wiersze dla dzieci, str. 31. Ilustrowana zł 100.—
 - SOJECKI ST. i STEFAŃSKI ST. — Ściany mają uszy. — Powieść - faktomontaż, str. 272 zł 300.—
 - WELLS H. G. — Jutro ludzkości. — Konieczność reorganizacji świata, str. 29 zł 40.—
 - DLA ŚWIETLIC I ZRZESZEŃ MŁODZIEŻOWYCH:**
 - BARAŃSKI FR. — Gry i zabawy pokojowe i towarzyskie, str. 224 zł 250.—
- Zlecenia zamiejscowe — za pobraniem pocztowym.
UWAGA DLA KSIĘGARZY ZRZESZONYCH W ZKP:
Powyższe wydawnictwa ekspedujemy na warunkach oryg. wydawcy.

TRANSFORMATOR

trzyfazowy olejowy z olejem lub suchy o mocy 60 do 80 kVA — napięcie 3100/380/220 V, wraz z odpowiednim wyłącznikiem na napięcie robocze 3000 V, olejowym lub suchym, zakupi natychmiast, po otrzymaniu dokładnego opisu. 401

ZJEDNOCZ. PRZEMYSŁU MŁYŃSKIEGO pod zarząd „SPOLEM”

w Zabrze, ul. Wolności 262, tel. 22-52, wew. 8

KUPIMY samochód osobowy

w bardzo dobrym stanie i z dobrym ogumowaniem. — Zgłoszenia kierować do „Dziennika Zachodniego” pod „Samochód”. 442

Zarząd Miejski w Gdańsku

ogłasza

pisemny

przetarg nieograniczony

na wykonanie 2.500 sztuk tablic emaliowanych z nazwami ulic, o wysokości 15 cm, a długości 60 cm przeciętnie, trwałych i odpornych na wpływy atmosferyczne, koloru białego, pismo antykwa, koloru ceglaste.

Przetarg odbędzie się dnia 14 lutego 1947 r. o godzinie 12 w Wydziale Technicznym Z. M. w Gdańsku przy ul. 3 Maja 9, pokój 303, gdzie osoby zainteresowane mogą otrzymać bliższe informacje.

Oferty należy składać lub nadsyłać pocztą do Wydziału Technicznego Z. M., pokój 310, w załakowanych kopertach, stosownie do obowiązujących przepisów o przetargach.

W ofercie należy podać cenę za 1 dcm² tablicy i termin wykonania.

Zarząd Miejski zastrzega sobie prawo wyboru oferenta bez względu na cenę oferty, podziału wykonania zamówienia pomiędzy kilku oferentów, oraz uznanie, że przetarg nie dał wyniku dodatniego. 440

Obwodowy Urząd Likwidacyjny na m. Wrocław

w wykonaniu Rozp. Prez. Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1946 roku,

wzywa Obywateli miasta Wrocławia do przedpłat na ruchomości domowe niemieckie

Do dnia 15 lutego br. każdy z obywateli winien wpłacić połowę przypuszczalnej należności, a nie mniej niż: po 500 zł od każdej jednej izby przy × 5 (zatrudnieni w urzędach instytucjach i zakładach państwowych, samorządowych, organizacjach politycznych, młodzieżowych itp.); po 3.000 zł od każdej jednej izby przy × 30 (wolne posady).

Kto nie uiszc należnych wpłat, rzeka się prawa pierwszeństwa do nabycia użytkowanych ruchomości i nie będzie mógł korzystać z przewidzianych ulg.

Wpłaty przyjmuje kasa Obwodowego Urzędu Likwidacyjnego na m. Wrocław w godzinach 9—13, ul. Kościuszki 14, I. piętro. 402

Dolnośląskie Zjednoczenie Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych

ogłasza

KONKURS

na stanowiska dyrektorów Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych na terenie Dolnego Śląska

Kandydaci na wymienione stanowiska winni posiadać:

1. dyplom inżyniera lądowego lub architekta
2. dowód praktyki zawodowej w dziedzinie wykonawstwa budowlanego
3. świadectwo moralności
4. dowód obywatelstwa Państwa Polskiego.

Warunki według umowy.

Dane wyszczególnione w punkcie 1—4 łącznie z podaniem i wiążącym napisanym życiorysem należy składać w Dyrekcji Dolnośląskiego Zjednoczenia Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych Oddział Personalny, pokój nr 12 — Wrocław, ul. Świdnicka 8a, w terminie do dnia 15 lutego 1947 r.

426

Dyrektor Zjednoczenia: (—) inż. Alfred Majewski

